

ŠentRUPERT

Glasilu krajanov krajevne skupnosti Šentrupert

• LETO: VII. / 3 • 29. september 2005 • Glasilo izhaja štirikrat letno • Za krajan KS Šentrupert brezplačno •

POGUMNO V NOVO ŠOLSKO LETO

Osnovna šola dr. Pavla Lunačka z enoto vrtca Čebelica je že resno zakorakala v novo šolsko leto.

Letos nadaljujemo z devetletko v prvi in tretji triadi, program osemletke pa poteka še v tretjem, četrtem in petem razredu.

Devetletka prinaša veliko novosti v vsebini, pa tudi v organizacijskem smislu. Šolo začnejo obiskovati leto mlajši učenci in v prvem razredu, če je v njem več kot 15 otrok, poučujeta učiteljica in vzgojiteljica predšolskih otrok hkrati vsaj deset ur.

V devetletki je spremenjeno število ur pri posameznih predmetih. Učni načrti so ciljno naravnani. S poukom tujega jezika pričenjamo v četrtem razredu. V sedmem, osmem in devetem razredu poleg obveznih vsebin izvajamo še pouk pri treh izbirnih predmetih družboslovno-humanističnega in naravoslovno-tehničnega sklopa. Učenci štirih razredov naše šole imajo pouk izbirnih predmetov v 12 skupinah. Izmed ponujenih predmetov so učenci izbrali: Angleščina I., II., III, Sodobna priprava hrane, Načini prehranjevanja, Ples I., II., Košarka, Badminton in Šah. V osmem in devetem razredu poteka pouk slovenščine, nemščine in matematike pri vseh urah v dveh nivojih.

Ob koncu šolskega leta čakajo devetošolce preizkusi znanja iz slovenščine, mate-matike in tretjega predmeta, ki ga bo po predhodni pridobitvi mnenja pristojnega strokovnega organa določil minister za šolstvo v mesecu marcu.

Učenci bodo poleg pouka vključeni še v nekatere interesne dejavnosti in fakultativni pouk angleščine ter računalništva.

Pod mentorstvom slavistke Janje Jerovšek bodo še naprej zbirali in raziskovali kulturno dediščino v okolici Šentruperta; v tem šolskem letu bomo izdali tudi knjigo.

Nadgradnja osnovnega pouka so bogati kulturni, naravoslovni, tehnični in športni dnevi, ki jih bomo izvajali v šoli, okolici šole, pa tudi v centrih šolskih in občinskih dejavnosti.

Pri vsej skrbi za ZNANJE pa bo posebna skrb namenjena tudi VZGOJI. Tudi v tem šolskem letu si želimo čim boljšega sodelovanja s starši, kajti le s skupnim prizadevanjem bomo lahko kaj dosegli. V ta namen nameravamo organizirati tudi več predavanj – nedavno nam je na prvem roditeljskem sestanku psihologinja Irena Mohorovič obogatila naše vedenje s temo VZGAJAMO Z LJUBEZNIJO IN RAZUMOM. Prav tako si želimo dobrega sodelovanja s starši otrok našega vrtca Čebelica. S 1. oktobrom 2005 bo odprt nov oddelek vrtca, za katerega smo si zelo prizadevali. Zahvalila bi se vsem, ki ste nas v

teh prizadevanjih podpirali. Tako bodo letos v Vzgojno-varstveni enoti delovali trije oddelki vrtca, v katere bomo lahko vključili več kot 50 otrok.

Polona Rugelj, ravnateljica

Starši, ki so čakali na odprtje dodatnega oddelka vrtca, se zahvaljujejo vsem krajanom KS Šentrupert, ki so jih s podpisi ali kakorkoli drugače podpirali v prizadevanjih za nov oddelek vrtca!

Napovednik

Dogajanja v KS in društvih	2
Življenje župnije	5
Sprehodi med ...	10
Kulturni in šolski utrip	12
Na mladih svet stoji	15
Iz Trebnjega sporočajo	20

DOGAJANJA V KS IN DRUŠTVIH

S SEJ SVETA KRAJEVNE SKUPNOSTI

ŠENTRUPERT

POVZETKI:

5. APRIL 2005:

Na razpis za vsa dela na vodovodnem in cestnem področju, ki je bil objavljen v ŠentRUPERTU, je bila izbrana Anica Kuselj.

26. MAJ 2005:

Ob zadnjem neurju je bilo tudi na meji z litij-sko občino precej škode. KS je pripravljena na Kozjeku vlagati do enega milijona, v problematiko odvodnjavanja vode na Vrhu pa moramo vključiti v pogovore tudi občino Trebnje.

Hidroconsulting bo naredil hidrogeološke raziskave za oskrbo s pitno vodo na Malem Cirkniku.

Občina Trebnje je sporočila, da se bo pošta v Šentrupertu preselila v prostore Stanovanjske zadruga.

14. JULIJ 2005:

Zdaj je več možnosti, da bi lahko ponovno predlagali, da bi bil Šentrupert samostojna

občina; o tem bo potrebno krajane podrobneje obvestiti.

4. AVGUST 2005: IZREDNA RAZŠIRJENA SEJA SVETA KS:

Soglasno je bil sprejet sklep, naj bi bila pošta na trgu – v stavbi, ki jo je odkupila KS Šentrupert.

Občina Trebnje je preložila odločitev o tretjem oddelku vrtca v Šentrupertu. S podpisi krajanov bomo podprli zahtevo, da tudi Šentrupertu pripada še en oddelek.

P.s: Kaže, da je tudi to pripomoglo, da se je občina Trebnje na izredni seji odločila, da Osnovni šoli dr. Pavla Lunačka odobri prošnjo in bodo odslej trije oddelki.

1. SEPTEMBER 2005

Zadnje neurje je tudi v naši KS povzročilo več škode; imamo dva večja plazova na Malem Cirkniku in več manjših ter veliko škode na makadamskih cestah. Pri sanaciji večjih plazov nam bo morala finančno pomagati tudi

občina Trebnje, manjše pa bo saniral Kuselj. Plazova si je ogledal tudi mag. Štefan Velečič; v vsej občini je zaradi plazov toliko škode, da lahko zaprosijo tudi za republiška sredstva.

Letos KS Šentrupert načrtuje asfaltiranje naslednjih odsekov: Brinje – Starič Leopoldina, Dol. Jesenice – Gričar – Zagorica, Zg. Zabukovje – Kroharje in Ravne – Viktor Povše.

Svet KS je sprejel sklep, da morajo krajani pred asfaltiranjem za omenjene odseke plačati celoten delež, ker drugače ne bomo mogli asfaltirati in bi morali načrtovati že utrjeno cesto za asfaltiranje v naslednjem letu. Do takšnega stanja je prišlo zaradi nepredvidenih stroškov pri plazovih.

Svet KS Šentrupert je obravnaval številne manjše prošnje; kjer je bilo le mogoče, je prošnjam tudi ugodil.

Irena Ribič

Konjeniški pohod na Dole, po oglarski deželi

Drugi vikend v septembru je bil za ljubitelje konj spet razburljiv. Na Dolah pri Litiji so tudi letos pripravili Pohod po oglarski poti in konjeniški tabor.

Konjeniški tabor se je začel v petek in trajal do nedelje.

V petek je bil tabor nabito poln konjenikov, kljub slabemu vremenu, vendar pa je večina teh konjenikov naslednji dan odrinila naprej. Dejan Šega, Nika ter jaz pa smo na pohod krenili v soboto popoldne, ko je Nika pridrvela z Vrhniko. Naši konjički so lepo topotali s kopiti po cesti in kar kmalu smo

bili na Dolah. Predvidevali smo, da bomo zamudili tekmovanje, a smo na cilju izvedeli, da je bilo zaradi dežja odpovedano. Na šotorišču pa smo našli premočen šotor in prav tako mokro vso prtljago, ki smo jo dopoldne pripeljali z avtom. To nas ni preveč ujezilo, hitro smo poskrbeli za konje in se nato odpravili na veselico, kjer smo našli tudi kovača, da je kastratu Dodiju pribil nazaj podkev, ki jo je med potjo izgubil. Ker pa se za prave konjenike spodobi, smo imeli s sabo tudi psa (z nami je bila psica Tana), ki nas je spremljala tudi na veselico, kjer je bila na

vrvici, ponoči pa nam je pazila konje.

Na športnem igrišču, kjer je bil prireditveni prostor, smo srečali veliko prijateljev in med njimi sta vozili dve vpregi. »Furmana« sta bila Šentrupercana Robi in Marjan Ruperčič. Prišli so 'Vrhovci' (fantje z Vrha) in s sabo pripeljali litoželezni pekač za čevapčiče. Kaj kmalu so se začele širiti omamne dišave. Kar je lepega, se kmalu konča, zato je tudi nam kmalu pošlo pečeno meso in fantje so se odpravili domov, mi pa v skupinski šotor, ki je bil še suh.

Spanec so nam ob 4^h zjutraj kratili le 'žurerji',

ki so dočakali konec veselice in nas od samega veselja malo zbudili.

Jutro in vstajanje je prišlo prekmalu, saj se nam je zdelo, da smo ravnokar zaspali, vendar je bila ura 7. Jutro je bilo prelomno, saj do sedaj na teh pohodih nismo bili preveč civilizirani, saj smo se oblečeni le ulegli v spalno vrečo in zaspali. Letos pa smo zjutraj videli punce v pižamah, ki so si na napajališču umivale zobe. Kaj moremo, civilizacija prihaja ... je pa bilo kljub temu veliko smeha na ta račun.

Naša mala konjenica je prva krenila z Dol, saj smo zajtrk kar preskočili, kljub temu nismo bili lačni, saj smo bili doma še pred kosilom.

Tudi letos smo obljubili, da se prihodnje leto spet odpravimo na Dole, in upamo, da nas bo drugo leto še več.

Andreja Primožič

NOVO DRUŠTVO V ŠENTRUPERTU

Med množico društev, ki jih že imamo v Šentrupertu, se je avgusta 2005 ustanovilo še ŠPORTNO DRUŠTVO ŠENTRUPERT. Za ustanovitev smo se odločili predvsem fantje, ki imamo radi nogomet. Nogometna ekipa Šentruperta se je doslej udeležila treh turnirjev in vedno zasedla drugo mesto. Najprej smo se pomerili v Tržišču, nato v Šentrupertu – organizirali smo ga na dan cvičkarije – za pijačo in jedajo pa je poskrbel naš glavni sponzor Gostilna Jaklič, ki je tudi poskrbela, da imamo drese. Zato naša iskrena zahvala! Tretjič pa smo se pomerili še na Trebelnem. Naše lovorike so na ogled v Gostilni Jaklič.

V športno društvo Šentrupert se lahko vključi vsakdo, ki ima rad šport in veselo druženje. Z ustanovitvijo društva in z njegovim delovanjem nastajajo tudi nekateri stroški, zato smo se odločili, da bo letna članarina 4.000 tolarjev. Hkrati pa zbiramo

tudi sponzorska sredstva za potrebe nogometne ekipe, ki bo pokazala svoje znanje v zimski ligi v Trebnjem – sezona 2005/06.

Vse dodatne informacije dobite pri predsedniku.

Športni pozdrav!

Boštjan Urana, predsednik

**Vabljeni na tekmo
med ŠD Šentrupert
in SDS Trebnje
v nedeljo,
2. oktobra 2005,
ob 16. uri
na igrišču pri OŠ
dr. Pavla Lunačka v
Šentrupertu.
Vstopnine ni!**

Konjerejski izlet v Ljutomer

Letošnje poletje je Konjerejsko društvo Šentrupert pripravilo izlet v Ljutomer.

Najprej smo si udeleženci ob vodenju vodičke ogledali Ljutomer in se nato ustavili na hipodromu, kjer smo se seznanili o reji kasača in o zgodovini kasaštva, poleg tega so nam predstavili nekaj kasaških konj.

Naslednja postojanka je bila ogled kovaške delavnice in prikaz kovanja ter izdelkov. Poleg tega je imel kovač tudi lično urejen kovaški muzej. Nadalje nas je pot vodila v kmečki muzej in nato v Jeruzalemske gorice, kjer smo imeli kosilo – bograč. V Jeruzalemu smo si v kulturnem domu ogledali video o Ormoški trgatvi in si nato ogledali še cerkev. Veselo druženje smo zaključili v gostilni Ulčnik v Tržišču.

Andreja Primožič

POLET na vrhu TRIGLAVA

V našem Planinskem društvu Polet Šentrupert smo se odločili, da bomo vrh Triglava osvojili vsako drugo leto. Tokrat je kocka odločitve padla name – ker sem predlagal, da bi v hojo na Triglav vključili tudi Lepo špičje in njegov vrh (2388 m). Te gore so mi že od takrat, ko sem prvič osvojil njihov vrh, prirasle k srcu – pa ne zaradi samega vrha, ampak zaradi poti, čudovitih razgledov na sedmera jezera na eni strani, dolino Trente na drugi, ter na obzorje, kjer kraljujejo Veliki Bogatin, Krn ter bohinjske gore. Pot z vrha proti Koči pri sedmerih jezerih je navdušujoča tudi zaradi bujnega rastlinstva – tudi za razvajenega botanika je pogled na množice vrst planinskega cvetja, na divjo, nedotaknjeno naravo, ki jo deli samo pot, enkrat. Ta raj na zemlji, to tišino lepote lahko zmoti samo eden – svizec s svojimi žvižgi. Tega prijaznega domačina bomo prav gotovo tudi ugledali, če bomo tiho in previdno stopali.

No, za pot smo se začeli pripravljati v začetku leta. Postopoma smo dvigali in daljšali naše ture, poti prilagajali tistim, ki so si najbolj želeli uspešnega vzpona. Slivnica s svojimi čarovnicami in našo prijateljico Ljubo Jenče, ki nam je tudi zapela in povedala zgodbico; Sljeme s čudovitimi,

prepletenimi potkami in prijaznim gostiteljem Damirom, predsednikom PD Nikola Tesla – Ericson iz Zagreba; Blegoš s svojim in Tavčarjevim cvetjem; ponosna Peca s kraljem Matjažem, nazobčana Ojstrica in Tonetove prelepe uspavanke na orglice. Lepa je bila pot, ki smo jo prehodili, vreme nam je

bilo naklonjeno – ali nam bo tudi na poti na Triglav?

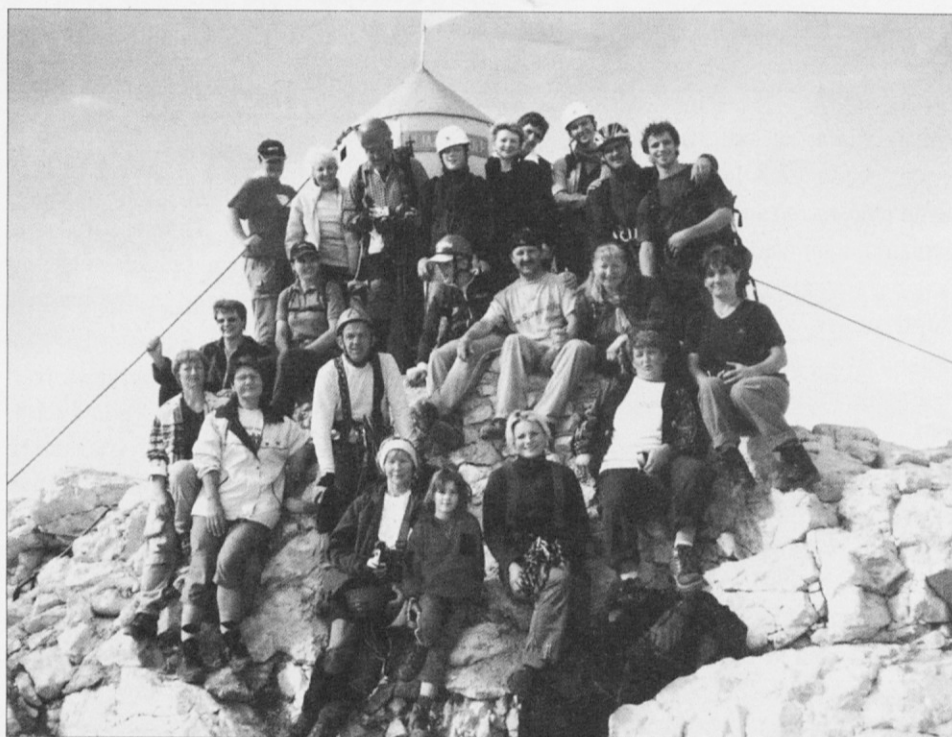
Da bi nam zares uspelo prehoditi načrtovano pot (Vrata – Prag – Kredarica – Triglav – Dolič – Prehodavci – Lepo špičje – Triglavsko jezero – Črno jezero – Komarča – Savica), sem že na zadnjem pohodu predlagal, da bi namesto načrtovane sobote krenili že v petek opoldne. Vsaj prenočili bi že ta dan na Kredarici. Pa me je Viki, ki ima od vseh nas največ izkušenj, popravil: »Če že bomo šli v petek, pojdemo zjutraj.«

In tako smo naš pohod, poln vznemirljivih pričakovanj, pričeli v petek ob peti uri zjutraj. Triindvajset planincev Mirnske doline našega društva, nabitih s kondicijo in pozitivno energijo.

No, pri prvem slikanju pri spomeniku s pogledom na mogočno severno steno Triglava se je verjetno pri marsikom, ki je prvič stopil v Steno, pojavil dvom. Pa ni bilo tako hudo. Jutranji hlad je pot napravil prijetnejšo, ob malici na Pragu pa nam je družbo delalo sonce. Do Kredarice so nam povzročali manjše težave le težki nahrbtniki. Že sam prihod na najvišjo vremensko postajo je bil za večino veliko doživetje, pri vodnikih pa se je pojavil dvom: ali osvojiti Triglav brez nahrbtnikov in prenočiti na Kredarici ali z nahrbtniki do vrha in prenočiti na Doliču. Ta varianta nam je bila bližja, ker nam je navkljub poslabšanju vremena še ponujala veliko možnosti. Sploh pa smo imeli prenočišča rezervirana v Tržaški koči na Doliču. Odločili so vremenoslovci na Kredarici, ki so napovedali vsaj tri ure stabilnega vremena. Vzpon se je pričel – jeklenice in klini so nam lajšali težave, enkrat se je celo zablistalo, vendar je Viki, ki je varoval zadnji del skupine, odmahnil z roko: »Ko bo drugič počilo, se dogovorimo.«

Tri mlajše planince smo imeli navezane na vrvi, nekateri so se varovali sami z varnostnim kompletom. Na malem Triglavu sem srečal starejšega Bosanca iz Tuzle, ki ga je blisk prestrašil, in se je obrnil petdeset metrov pod vrhom. Rekel je: »Pa bio sam pre petnaest godina na vrhu!«

Včasih se je modro tako odločiti, tokrat pa nas ni prestrašil niti meteorolog, ki se je

vračal s Triglava, in v roku dobre ure in pol, kolikor je trajal vzpon, pridobil šestnajst novih Slovencev. Veselju kar ni bilo konca, fotografiranje v tej pozi in s tem, lvi pa je celo predlagal krst, ki ga je tako željno pričakoval! No, Viki je napravil red na Triglavu in nas napotil proti Doliču. Vreme bi lahko pokazalo tudi zobe in vsak je še enkrat premeril vse tiste pejsaže, ki so se ponujali izza oblakov. Prihod v kočjo je bil v znamenju zmagošlavja, pa nas je šefica kočje kar hitro postavila na trda tla in nam povedala, da je sobo za sedem oseb že oddala. No, tokrat je razburjenje rodilo sadove in uspeli smo vsaj toliko, da je vsak le prišel do svoje postelje. Noč je bila zares lepa, zvezdna, polna luna je iz Kanjavca naredila čudovit obris, ki ga še nikoli nisem videl. Vendar večini le ni prinesla sna. Enajst ur naporne hoje, utrujene noge pa tudi prelepi vtisi prve osvojitve Triglava nekaterim niso dali zapreti oči. Jutro je bilo še lepo in tudi nas je bilo lepo videti, kako smo sopihali čez Hribarice. Nekaterim je včerajšnji vzpon pobral veliko moči in postanek na razpotju nam je dobro del. V Zasavski koči na Prehodavcih je padla zadnja, pomembna odločitev: Zaradi poslabšanja vremena Lepo špičje odpade! Malo je že bilo razočaranja v mojem srcu, vendar je bila odločitev tako logična, da ji ni bilo moč

oporekati. Pa drugo leto in to: samo dolina sedmerih jezer in – Lepo špičje!

Pred Kočo pri Triglavskih jezerih nas je za preizkušnjo že malo namočilo in nam zmanjšalo užitke ob pogledih na Ledvičko in Dvojno jezero. Pred nami je bila še pot mimo Črnega jezera in strm spust po mokri Komarči, zato smo urno vzeli pot pod noge. Tri do štiri ure bo kar hitro minilo – samo, da bi Katjino koleno vzdržalo. Komarča, to pot zares spolzka, vendar dobro zavarovana in z drznimi pogledi na Bohinjsko jezero in Zlatorog, je ponujala užitke svoje vrste. Tudi pogled name najbrž ni bil nič kaj spodbuden, z dežnikom v roki in lviem pred sabo na vrvi. Pa smo premagali Komarčo in tudi Katjina imobilizirana noga (z alu-opornico) je vzdržala in veselje v Koči pri Savici je bilo še večje kot na Triglavu in B-vitamin je tekel v potokih (beri: pivo). Tu pa se je čas za krst pri Savici kar sam ponujal in kar mnogo zadnjic je dobilo svoje porcije – z vrvjo, seveda. No, pa zato ni bilo veselje nič manjše – prepričan sem, da jim bo ta krst veliko pomenil.

Že pri naslednjih podvigih.

Planinski srečno!

*Bojan Brezovar,
predsednik*

ŽIVLJENJE ŽUPNIJE

Poletje se preveša v jesen, ko obiramo sadove naših polj in vinogradov. V duhovnem smislu pa lahko preverimo, kakšne sadove je prinesel poletni čas, čas počitnic in dopustov, za nas same.

Nekaj utrinkov naj naštejemo kar tukaj.

Takoj po končanem šolskem letu smo začeli z *oratorijem*. **Na letošnjem oratoriju se nihče ni ball! 70 otrok in 15 animatorjev je sooblikovalo pester družabni, kulturni in duhovni teden. Tobit s svojo družino nas je spodbujal k dobremu in pomoči drugemu. Več si lahko preberete in ogledate v prilogi DRATORIJSKI CAJTNG, ki smo ga tudi letos pripravili, da bi kar se da pestro prikazali dogodke farovških počitnic, pa še kaj se najde vmes.**

V najlepšem spominu nam je gotovo ostala slovesnost svete birmе, ko je vsa župnija s pripravami, z molitvami in veseljem pričakala veliki binkoštni dan za tokratno generacijo birmancev. 49 mladih kristjanov je stopilo pred škofa birmovalca msgr. Andreja, izpovedalo svoje ime in prejelo dar sv. Duha. Samo bogoslužje so oblikovali birmanci sami s svojimi pozdravi, prošnjami, prinašanjem darov in z zahvalami, mešani pevski zbor in prenovljena skupina Cantamus pa sta ponesla molitev občestva v same višave. Seveda ni manjkala zahvala birmovalcu, župniku in animatorjem birmanskih skupin. Ker je bila letos redna birma, se je gospod škof srečal z birmanci, župnijskim svetom in drugimi predstavniki župnije že v četrtek pred slovesnostjo svete birmе. Pri večerni maši je prepeval otroški pevski zbor, ob koncu pa je gospod škof izrazil veselje in zadovoljstvo nad pastoralno in materialno ureditvijo župnije ter spodbudil k še boljšemu sodelovanju in duhovnemu življenju v današnjem sekulariziranem času, ko tudi podeželje občuti negativne valove moderne družbe.

Tudi letos smo se odpravili na počitnice na Uskovnico. Kljub manjšemu številu smo preživeli pester teden med dežjem in soncem.

Tudi teden predavanja morju in sončnim žarkom je kar prehitro minil. Vedno odprto in prijazno ankaransko župnišče nas je že pričakovalo, le namestili in uredili smo se in

teden je minil kot namazan. Posebej hvala Kovaljevim in Tratarjevim za logistično podporo, pa tudi vsem ostalim, ki ste kakorkoli pomagali, da smo bili vsi zadovoljni in potešeni v naših mladostniških muhah!

Tudi nekateri ministranti so se sredi julija odpravili v kraje svetega Dominika Savia in Janeza Boska. Tudi o tem si lahko več preberete v Oratorijskem cajtngu. Potovali smo še v Črno goro, pot pa je nekatere vodila tudi v Luksemburg, Belgijo in severno Francijo, kjer smo si ogledali kar nekaj

kulturnih znamenitosti – od mogočnih gotskih katedral do gradov in utrdb. Seveda smo si ogledali evropsko prestolnico Bruselj ter se priporočili sv. Tereziki v Lisieuxu in sv. Martinu v Toursu.

Naša domača cerkev pa se je odela v tančico skrivnosti. No, ni ravno tako, le restavratorji so zavihali rokave in do pozne jeseni bodo oltarji zablesteli v prvotni podobi.

Pošiljali smo pozdrave prijateljem in znancem ter se jih spominjali, prav tako pa se nas je spomnila mlada prostovoljka, ki se je predvsem mladinci spomnijo z obiska pri mladinskem verouku, bila pa je z nami tudi na Triglavu in na nekaj smučarskih odpravah. V zahvalo za našo podporo nam je poslala pismo z zahvalo.

Začelo se je novo šolsko in katehetsko leto. Marsikaj zanimivega se bo dogajalo tudi vnaprej, zato je prav, da ostanemo povezani med seboj in z Bogom, saj bomo tako najbolj kvalitetno preživeli tudi to leto.

Marko Suhoveršnik

PROSTOVOLJNO DELO V MALAVIJU

Julija 2004 sem sprejela povabilo poljskega salezijanca Chesterja, da pridem pomagat v Malavi. Z velikim veseljem in ogromno hitrostjo sem se ob podpori družine, prijateljev in salezijancev pripravljala na delo v Centralni Afriki. Brez teh mi nikoli ne bi uspelo v dveh mesecih urediti vseh potrebnih potrdil, vize, zdravil, cepljenj ... Vsem sem zelo hvaležna in se Vam iskreno zahvaljujem!

8. septembra 2004 sem z brniškega letališča poletela proti Frankfurtu, naprej v Johannesburg in nato v glavno mesto Malavija, v Lilongve. Ob izstopu je vame butnila vročina. Začela se je sušna doba, mi je pojasnil Chester, ki me je sprejel na letališču. Odpeljala sva se v sirotišnico Matere Terezije, v predmestje Kavale. Sprejela naju je sestra prednica, ki sem jo klicala amai (kar v čičeva jeziku, ki je poleg angleščine uradni jezik v Malaviju, pomeni mati, gospa). Ne morem pozabiti radovednih oči, s katerimi so me malčki presenečeno gledali. Trajalo je skoraj 14 dni, da so verjeli, da jih nisem prišla le obiskat, marveč bom nekaj časa z njimi.

Šest od 54 otrok v sirotišnici je hodilo v državno osnovno šolo, 14 otrok je bilo starih

od dve do pet let, 20 otrok je bilo enoletnikov, ostali pa so bili še dojenčki. Nekajkrat so sestre sprejele tudi tri dni stare dojenčke! To so bili otroci brez staršev, bili pa so tudi otroci, ki so imeli starše, pa so zaradi revščine prosili sestre za pomoč. Mleko je v Malaviju veliko dražje kot pri nas, od živali, ki dajejo mleko, so tam le koze, pa še te imajo domačini raje za vir mesa, kot pa da bi jih molzli. Sestre so sprejele najbolj življenjsko ogrožene otroke, ne glede na versko pripadnost.

Delala sem vse. Pri taki množici otrok si ne moreš privoščiti lenobe, počasnosti, izbirljivosti, malodušja. Amai je bila zelo vesela, ko sem začela s poučevanjem. Zaupanje otrok in osnovno znanje čičeva, da

sem s poučevanjem sploh lahko začela, sem si pridobila na igrišču in ga potem s pridom uporabila na verandi pri pouku. Počasi so začeli otroci pravilno držati svinčnik v rokah, potem smo začeli s pisanjem števil, počasi še z abecedo.

S severa države, iz majhnega ribiškega mesta Nkhotakote, župnija pa ima polmer 60 kilometrov (!), sta me poljska salezijanca prosila za pomoč pri sestavljanju seznama sirot. Dobri ljudje s Poljske darujejo denar za šolanje teh revnih otrok, njim pa misijonarji posredujejo osnovne podatke in fotografijo otroka. Več kot 1000 otrok smo fotografirali in vnesli v računalnik.

Tu sem pomagala tudi Modrim sestram, ki so odgovorne za šolanje predšolskih in osnovnošolskih otrok. Solo ravno odpirajo, stavba seveda še ne stoji, imajo pa že predšolski pouk, prvi in drugi razred ob prostih sobotah v župnišču. Pomagala sem pri pouku matematike, angleščine, pa telovadbi in pouku ročnih spretnosti. Srednješolci so me prosili za inštrukcije iz naravoslovja in dnevi so bili zapolnjeni. Vendar se je vedno našel čas za smeh, jok, žalost, presenečenja, za učenje čičeva. Belila sem

učilnice, pribijala železne plošče na streho, pomagala pri gradnji. To ni nič posebnega, vendar je v Malaviju neznosna vročina večino leta, od novembra do marca se vročini pridruži še dež in če želiš kaj pametnega narediti, je res potrebna velika volja.

Konec julija sem prišla v zeleno Slovenijo. Lepo je biti spet doma!

Zahvaljujem se gospodu Mirku, Marku, Davidu, Blažu, Vinku in vsem, ki smo se srečali pri mladinskem verouku, da ste mene in domačine v Malaviju v preteklem letu duhovno in materialno podpirali. Naj Vam dobri Bog povrne!

Zikomo kwambiri! Najlepša hvala!

Nataša Svetina

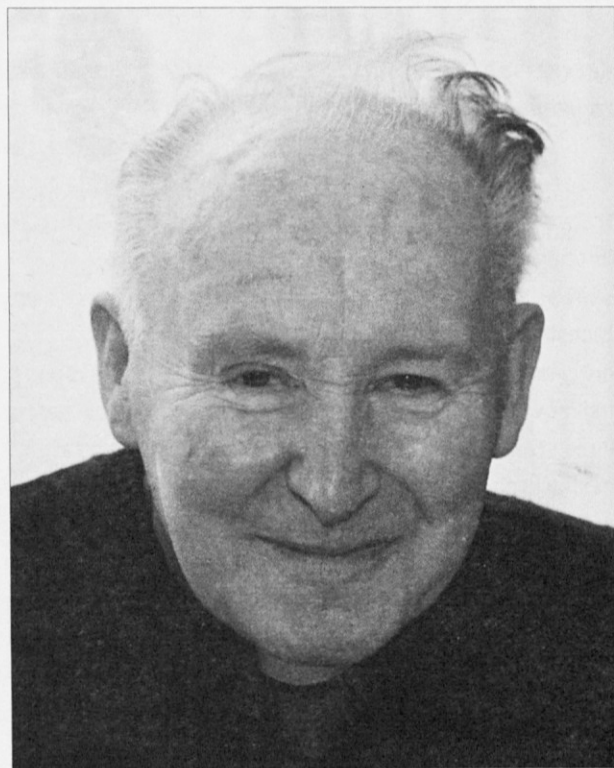
ČLOVEK Z ZLATIM SRCEM

Spoštovani gospod kaplan Franc Jamnik SDB, letos je Vaše jubilejno leto: za Vami je osemdesetletnica rojstva, pred Vami pa petdesetletnica mašniške posvetitve – ste zlatomašnik. Že kar lepo število let ste med nami in v tem času smo dodobra spoznali, da ste človek z zlatim srcem, ki živite le za to, da z molitvijo lajšate osamljenost številnim starejšim krajanom. Vaše jubilejno leto je priložnost, da Vas bralci glasila ŠentRUPERT bolje spoznamo.

Predstavite nam, prosim, rojstni kraj in mladostna leta!

Rad se odzovem prijaznemu vabilu uredniškega odbora glasila ŠentRUPERT, da nanizam nekaj bežnih spominov v mojem jubilejnem letu:

Rojen sem bil 5. januarja 1925 v Dolu, župnija Sora pri Medvodah, v kmečki družini očeta Franceta Jamnika in matere Katarine, rojene Erbežnik. Bilo nas je pet otrok: tri starejše sestre in midva z mlajšim bratom. Otroška in prva mladostna leta sem preživel v obdobju med prvo in drugo svetovno vojno. To so bila leta, polna doživetij in srečne mladosti v domačem družinskem krogu. Lepota domačega kraja na Sorškem polju, obdanega z njivami in gozdovi in s čudovitim pogledom na Šmarno goro in gorenjske planine z očakom Triglavom v ozadju – vse to se mi je za zmeraj vtisnilo v spomin. V šoli sem se rad učil. Lepoto materinskega jezika sem odkrival v prebiranju slovenskih pisateljev in pesnikov. Zelo rad sem imel tudi petje in risanje. Moje posebno veselje je bilo pomagati v župnijskem življenju kot ministrant in pozneje tudi kot organist – samouk. V meni se je prebujala skrita želja, da bi postal duhovnik. To željo sem preveč skrival v sebi in držal zase. Tako sem

zamudil starostno mejo za redno šolanje. Zato sem začel s privatno gimnazijo. K nekemu študentu v sosednji župniji sem hodil k inštrukcijam za francoščino in matematiko. Prvi razred sem hitro in uspešno končal in takoj začel s pripravo

za nadaljevanje. Ker se mi je duhovni poklic nekako odmikal, sem želel postati vsaj organist. Igranja me je učil Lovro Hafner, organist in skladatelj, doma v sosednji župniji Preska.

Vaše šolanje je bilo najbrž z vojno prekinjeno?

Brezskrbne mladosti je bilo prehitro konec, ko je leta 1939 Hitler s svojo 'bliskovito vojno' začel z osvajanjem Evrope ter spomladi leta 1941 napadel tudi Jugoslavijo. Leta 1943, sredi druge svetovne vojne, ko sem bil 'pobič, star šele 18 let', so me Nemci skupaj z mnogimi vrstniki z zasedene Gorenjske in Štajerske nasilno odgnali na francosko fronto. Pome so prišli trije orožniki prav v trenutku, ko sem na domačem dvorišču klepal koso za košnjo trave. Za pripravo sem imel pol ure časa. Za mamó je bil to težak udarec, saj je komaj tri mesece prej ob smrti mojega očeta postala vdova ter sama z mojo sestro doma na kmetiji.

Katere spodbude so vplivale na Vašo življenjsko odločitev?

V začetku septembra 1944 sem bil na francosko-belgijski meji zajet in se po petmesečnem ujetništvu na jugu Anglije skupaj z nekaj sto Slovenci vrnil v Jugoslavijo, kjer sem še tri leta služil vojsko po raznih krajih Jugoslavije: v Dalmaciji, največ v Srbiji in zadnjega pol leta na Vrhniki. Po končani vojaški službi sem po posebnem naključju ob srečanju z mladim salezijanskim duhovnikom Francem Kuharjem, letošnjim biseromašnikom, prišel v stik s salezijanci na Rakovniku v Ljubljani. Od tam sem po končanem 5. razredu gimnazije bil leta 1949 sprejet v noviciat na Reki na Hrvaškem. Na Reki sem na tamkajšnji škofijski klasični gimnaziji leta 1952 maturiral. Istega leta sem v Ljubljani na teološki fakulteti začel s študijem bogoslovja. Na začetku četrtega letnika, ko sem bil že star 30 let, sem bil posvečen v duhovnika, in sicer na osebno željo škofa Antona Vovka, v moji rojstni župniji v Sori na Gorenjskem. Bilo je to na

misijonsko nedeljo, 23. oktobra 1955. Nato sem kot duhovnik nadaljeval s študijem bogoslovja do končanega šestega letnika.

Naštejte nam, prosim, postaje Vašega službovanja!

Moje duhovniško delo je bilo v okviru Salezijanske družbe precej razvejano. Najprej sem služboval v zadrski nadškofiji – v Arbanasih, nato v mariborski škofiji – v Dobrni, od tam v ljubljanski nadškofiji – na Rakovniku, v beograjski nadškofiji – v Nišu in Beogradu, v šibenski škofiji – na otoku Prviću, v skopsko-prizrenski škofiji – v Prištini, v barski nadškofiji – v Titogradu (sedanji Podgorici) ter končno pristal spet v Sloveniji: v Škocjanu pri Novem mestu in v Šentrupertu na Dolenjskem. V Šentrupertu poskušam biti po svojih skromnih močeh v pomoč župniku in dekanu Mirku Simončiču ter sokaplanu Tonetu Marošu. Tukaj vsi skupaj uživamo ob dobroti gospodinje 'tete Pepce' in naklonjenosti vseh šentruperskih krajanov. Bogu sem hvaležen, da smem tukaj kot duhovnik, z osmimi križi na rami, gledati in uživati lepoto Šentruperta in vse njegove okolice. Menim, da je poleg mojega rojstnega kraja tudi kraj Šentrupert s svojo gotško lepotico – prava 'podoba raja'.

So se Vam pričakovanja uresničila?

V svojem poklicu sem mnogokrat več prejel, kot sem pričakoval. Osrečevala so me srečanja z neštetiimi dobrimi ljudmi – povsod, kjerkoli sem hodil. Najbolj sem srečen, če se kdo ob meni počuti srečnega. Saj 'srečen ni, kdor srečo uživa sam', kot pravi naš pesnik.

Vam čas ne more do živega, saj ste večči pri delu z računalnikom. Vam tudi to daljša življenje?

Naj povem, da me je nekje pri trinajstih letih poleg 'duhovnega sveta' zanimala tudi elektronika in posebej skrivnostni radijski valovi, ki sem jih lovil na doma izdelanem detektorju. Verjetno je bila tudi to neka

usmeritev k zanimanju za računalništvo v moji sedanji 'drugi otroški dobi'.

Še vedno Vas vidimo kot šoferja. Je to zato, da lažje pridete do bolnikov – ali pa je v Vas tudi nekaj strasti do šofiranja?

Po naključju ima letos poleg dveh okroglih obletnic – 80-letnice rojstva in 50-letnice mašniškega posvečenja – še tretjo okroglo – namreč 60 let, odkar sem šofer. Priznam, da rad sedem za volan. Avtomobil mi je vedno služil, da sem lažje prišel do ljudi in posebej do bolnih in onemoglih, ki so bili – zlasti v Srbiji – zelo oddaljeni od župnijskega središča.

Ustaviva se pri Vašem popotovanju do posameznih bolnikov. Ali samo prinašate upanje – ali pa se Vam upanje tudi vrača?

'Upanje' mi je na poseben način priljubljena tema za razmišljanje. Upanje sem rad delil z mnogimi bolniki in osamljenimi, ki so od mene pričakovali to 'božjo iskro'. Vedno sem se trudil, da zaradi mene ne bi bil nihče razočaran, saj bi sicer zatajil svoje poslanstvo. Kadar sem se čutil nemočnega, sem se s prosečo mislijo obrnil k Mariji – Materi dobrega sveta. Vedno se je lepo končalo in lepo nadaljevalo.

Kaj bi svetovali ljudem v hitrem načinu življenja?

Znajmo se ustaviti ob drobnih in preprostih stvareh. Nešteto jih je. Tudi bojmo se umazati okolje z neprimerno ali banalno besedo. In radi se večkrat duhovno odžejajmo pri Njem, ki je izvir Lepote, Resnice in Dobrote.

Želimo, da bi se še mnogokrat srečevali – z nasmehom na obrazu!

Iskrena hvala in moj prisrčni pozdrav vsem bralcem glasila ŠentRUPERT!

Jože Zupan

Ko je vsem znani Ciril Bizjak nenadoma odšel,
je ob slovesu občuteno spregovoril njegov sošolec prof. Ivan Gregorčič:

DRAGI CIRIL, PRIJATELJ S POLJAN

Kako lepo bi bilo lepo obujati spomine na neukrotljivo otroško radoživost čez kakih dvajset let, ko bi naju oba na starost grel njen topli večerni ogenj.

Pripovedovala bi si, kako sva se potepala po vasi, dokler ni tebe z gromkim »Ciril!« poklical domov tvoj oče ali mene z visokim »Ivi, maš ušesa?!« moja stara mama.

Pripovedovala bi si, kako sva skupaj pasla krave na vaški gmajni ali na travniku v Digelcah in tam razstavila dragoceno uro tvojega očeta, ki pa je sestaviti nisva znala. Zato naju je doma pričakala drugačna – huda ura.

Pripovedovala bi si, kako sva se smučala v Borštku; in se ob tem čudila, kako visok hrib je bil Borštek v najinem otroštvu!

Pripovedovala bi si, kako sva skakala na glavo in 'na ploh' v rakovškem tolmunu Mirne; in obžalovala bi, da tolmunov ni več.

Pripovedovala bi si, kako sva vsa prepotena neugnana tekala in brcala žogo.

In še toliko vsega bi si lahko povedala o najinem okroglem otroštvu!

In potem o nepozabnih skupnih poteh v šolo in domov.

In ti bi veselo radoživo pripovedoval, kako se ti je v prvem razredu stalno mudilo na stran, ampak samo zato, da si na stranišču nad lijakom v miru vrtel pipo in se čudil, kako lahko 'prižgeš' in 'ugasneš' vodo.

Bil si živ kot voda. Gnalo te je k živemu življenju. Življenju si moral otipati žilo. Zato te je gnalo k živalim, najbolj h konjem. Tako rad si bil na konju!

Vsi, ki so takrat hodili na šentrupersko šolo, se še spominjajo, kako si prišel na šolsko maškarado kot kavboj. Tada kot kavboj na konju!

O čem bi še pripovedoval?

Gotovo o svojem poklicnem šolanju v hrvaški Petrinji, pa o svojem delu v mesni industriji Zalog v Ljubljani, pa o svoji najdaljši 'delovni postojanki' v Mokronogu; o tem, kako si stalno nekaj gradil in dograjeval, o vinogradu, o svojih bližnjih in najdražjih, o vnuku Žanu, ki si mu pred kratkim podaril – kaj bi drugega kot nekaj, čemur lahko otiplješ žilo: psička Arija.

In še o toliko drugem bi se lahko pogovarjala čez dvajset let in oba bi se grela ob živo utripajoči žili večernih spominov.

Toda tebi, ki si imel vedno odprto srce in pripravljeno besedo za vsakogar, je srce

zastalo in beseda onemela še sredi visokega dne.

Odšel si, kamor ne seže naša moč ne naša beseda, mnogo prezgodaj.

Moje besede spomina so brez tvojega odziva in odmeva le trpka bolečina.

Kaj naj iz te bolečine rečem mnogim, ki te bodo pogrešali; kaj naj rečem tvojim najbližjim, ki te bodo pogrešali najbolj: ženi, sinu, hčerki, mami, sestri, vnuku, številnim sorodnikom?

Kaj naj jim rečem, ko pa vem, da noben obliž iz besed ne pokrije rane, ki jo je povzročil tvoj nenadni odhod?!

Morda le to, da se rane celijo, čeprav počasi. Tada puščajo brazgotine. A tudi z brazgotinami je treba živeti in se ozirati za soncem. Tako je delal tudi Ciril.

Nenazadnje, kdo ve: morda pa Ciril skupaj z vrstniki iz istega mladostnega gnezda: s Franckovim Francijem, s Kranjčevima Tončkom in Francijem v svoji brezčasni večnosti sestavlja tisto razstavljeno očetovo uro iz otroštva in prisluškuje tiktakanju naše minljivosti.

Ivan Gregorčič, avgust 2005

OBUJANJE SPOMINOV PRED DNEVOM MRTVIH

Kar hitro bo minil čas in že bomo pred dnevom mrtvih. Zato bom tokrat obudila spomin, kako so nekdam spremljali pokojne na zadnji poti.

Če je kdo v vasi umrl, so vsi pomagali kot eden, ker je pokojnik ležal doma – dva dni. Pomagali so narediti oder. Ob večerih so se zbirali vaščani in čuli vso noč. Opolnoči so zmolili rožni venec, tako stari in mladi, možje in žene. Da je prej noč minila, so znali raznovrstne igre, gobčka in tudi gledali na luno, kar je bilo zabavno. Ker so se vedno našli zelo dobri pevci, so tudi lepo zapeli: »Še to noč sem jaz pri Vas, a jutri odrajam že od Vas, Vam podam roko mrzlo za slovo, preden

grem v črno zemljo.« »Poglejte to mater, k' na parah leži, moža je pustila in otroke svoje.«

Vinogradniku so zapeli: »Ljubi bratci moji, kadar jaz umrem, mene pokopajte v moj vinograd! Kadar jaz umrem, vinca več pil ne bom, den'te me v črni grob, firkel na grob.«

Ob slovesu so pozdravili: »Pozdravljena, moja hiša in rojstna vas, ne bo me več med Vas.«

Ko so odnesli krsto, so pri spominski kapelici in pri križu na polju postavili krsto na tla in pozdravili z eno-minutnim molkom. Po pogrebu so vsi hodili en teden molit vsak večer, nazadnje pa je bila pojedina. Ob koncu pa je možakar vedno rekel: »Ljubimo zemljo, da nas sprejme v naročje, ko omagamo!«

Kristina Majcen

SPREHODI MED ...

SPREHOD OD HRASTNEGA DO VIHRA:

'Tam med haldami, štolni in šahti ...'

Sprehod od Hrastnega do Sv. Duha na Vihru si lahko tisti, ki jih vznemirja rudarska preteklost naših prednikov, popestrijo na prav poseben – raziskovalni način. Mogoče jim bo uspelo odkriti kakšno 'haldo', rudniško jalovišče in na njem izbrskati kakšen kos železove rude, ki je zgrešil rudniške vozičke. Tudi kakšen na pol porušen 'štoln' vhod v rudniški rov lahko odkrijejo najbolj zagreti, vendar: pozor: Nikar ne vstopajte, hoja po starih in nevzdrževanih rudniških rovih je nevarna!

Leta 1913 je rudarski inženir P. Endlicher postavil trditev, ki se je kasneje izkazala za zmotno. 'Eisenerzbergbau in Hrastno bei St. Ruprecht' naj bi imelo neverjetnih 24.000.000 ton zaloga rude. Rudarske strokovnjake je ta ocena močno vznemirjala in pred drugo svetovno vojno je le prišlo do odločitve. Severozahodno od Hrastnega so rudarji takratne železo-rudarske družbe izdelali kar nekaj raziskovalnih rovov – galerij.

V družbi z gospodom Zupančičem iz krmelj-skega premogovnika in gospodom Sauškom se je 17. oktobra 1941 raziskovalna dela ogledal tudi rudarski inženir (l'ingegnere delle miniere) gospod Tullio Seguiti in napisal tri strani dolgo poročilo. Porumeneli dokument 'La miniera di ferro di Mokronog', tako so takrat imenovali rudišče na Hrastnem, ima štampiljko s slovenskim in z italijanskim napisom: Rudarsko glavarstvo, Kraljevina Italija – Ljubljanska pokrajina.

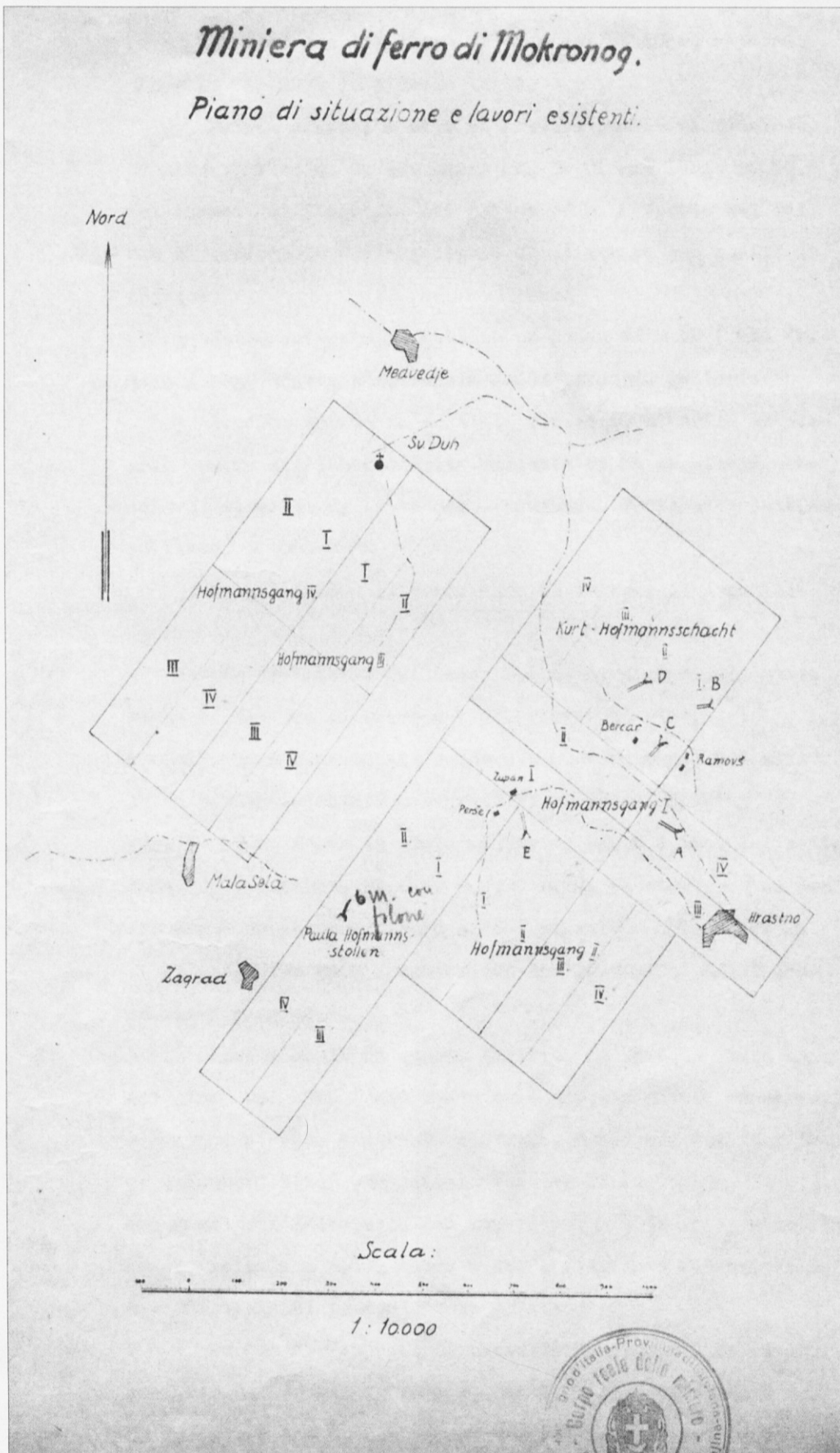

Rudarski inženir Tullio Seguiti na ogledu raziskovalnih rudarskih rovov na Hrastnem leta 1941

Miniera di ferro di Mokronog.

Piano di situazione e lavori esistenti.

Izsek iz karte rudarskega inženirja Tullia Seguitija iz leta 1941 z označenimi vhodi v rudarske raziskovalne rove na Hrastnem

Zanimiv je Seguitijev opis kamnin na Hrastnem. Gospod Seguiti jih je opisal kot 'strati werfeniani', kar je pomenilo, da jih je primerjal s plastmi iz okolice mesta Werfen na Avstrijskem. Kasneje se je izkazalo, da so te kamnine mogoče res podobne tistim iz Werfna, vendar so od njih precej starejše. Danes kamnine z železovim orudjenjem na Hrastnem stratigrafsko uvrščamo v obdobje perm, med ene od starejših kamnin na ozemlju Slovenije, v čas proti koncu starega zemeljskega veka.

V njegovem poročilu pa je dragocena tudi karta, na kateri so vrisani zaselki in posamezne domačije, vrisana so rudna polja z imeni, kot na primer Kurt – Hofmannsschacht ali Hofmannsgang in tako dalje – ter vhodi v raziskovalne rove, ki so označeni s črkami od A do E. Karta je v merilu 1: 10000 in je lahko raziskovalnim sprehodom od Hrastnega do Vihra v pravo pomoč.

V območju med Hrastnim in Vihrom je bilo izkopanih kar nekaj raziskovalnih rogov. Leta 1939 so začeli z rovom A; dosegli so dolžino 30 metrov in obupali, železove rude niso našli. Naslednji rov (B) je imel manjšo količino železove rude, vendar so kopanje rova na petnajstih metrih končali. Z rovom C, ki je bil obložen z lesenim podporjem, so kljub slabim rezultatom vztrajali do tridesetega metra. Podobno je bilo tudi z rovom D. Najboljše rezultate so dosegli z rovom E, kjer so odkopali od 0.7 do 0.9 metrov debelo plast železove rude. Pred vhodom v ta rov se je 'gospod inženir' tudi fotografiral. Fotografija, ki jo je priložil svojemu poročilu o terenskem ogledu rudišča Hrastno, je eden izmed redkih fotografskih dokumentov o zadnjih rudarskih raziskovalnih delih na Hrastnem.

Jože Uhan

KULTURNI IN ŠOLSKI UTRIP

KULTURNI UTRIP POLETJA

Letošnji kulturni utrip poletja je bil nekoliko manj pester kot prejšnja leta – pa ne zaradi vremena. Kljub vsemu pa se je zgodilo nekaj dogodkov, ki so vredni, da jih obudimo.

POLETJE V ŠENTRUPERTU je letos predstavljalo samo dve predstavi – ki pa sta obe imeli predznak PRVIČ.

FESTIVAL BREŽICE je dolgoletna festivalska prireditev, ki je najprej imela sedež v Radovljici. Pod umetniškim vodstvom Klemena Ramovša so se v dolgih letih zvrstili številni vrhunski umetniki – njihov skupni cilj pa je bil obujati priznano glasbo preteklih rodov. To v celoti uspeva, saj je vsak nastop skupine odmeven dogodek. Letos je bilo prvič, da so bili v občini Trebnje kar trije koncerti v organizaciji Festivala Brežice. Tako je v cerkvi svetega Ruperta v zadnjih dneh julija nastopil HRVATSKI BARDKNI

ANSAMBL. Umetniki so nam predstavili naslednji program: La Follia: Corelli, Cecchini, Puliti, Frescobaldi, Usser in Vivaldi. Zagnanost nastopajočih je pripomogla, da so bili obiskovalci ob njihovem izvajanju zagreti in so izvajalce večkrat nagradili z bučnim aplavzom. Kdor je prišel na ta koncert, mu ni bilo žal, saj umetnikov naše sosede Hrvaške že dolgo nismo slišali.

Tudi baritonist SAMUEL DE BECK SPITZER je bil tokrat prvič v Šentrupertu in tudi prvič v Sloveniji. Pianistka DAMJANA ZUPAN ga je spoznala, ko sta pred desetimi leti v Londonu študirala klavir pri istem profesorju. Koncert, ki je bil proti koncu avgusta – prav tako v cerk-

vi svetega Ruperta – sta naslovlila: GLASBA ZA ZVEZDNE NOČI. Naslov je bil dobro izbran, saj je bilo letošnje poletje skopo z vročino, zato pa je ogrela pesem. Večer je bil splet pesmi, ki so zaznamovale osebnostno in glasbeno pot gosta iz Londona. Tokrat sta baritonist Samuel de Beck Spitzer in pianistka Damjana Zupan prvič nastopila v duu.

Program je obsegal dela, ki so jih ustvarili priznani mojstri: M. Ravel, G. Faure, W. A. Mozart, J. Bock, C. M. Schönberg, R. Leoncavallo in D. Wasserman. Kar nekajkrat sta se izvajalca v popotovanju skozi občutja ustavila ob glasbi, ki jo je inspiriralo špansko izročilo. V drugem delu je bil poudarek znanim opernim arijam in še posebej glasbi iz muzikalov. Najbolj sta izbrano publiko ogrela s sklepno skladbo iz muzikala Chicago, saj je bilo čutiti, da sta v nastopu tudi izvajalca uživala.

Četudi je bila marsikatera skladba prvič izvajana v Šentrupertu, sta izvajalca pritegnila obiskovalce in je bil koncert dogodek, ki je še dolgo odmeval v poslušalcih.

Spodbudno je bilo, ker je vedno več občudovalcev klasične glasbe tudi iz Šentruperta.

K prazničnemu vzdušju je z mojstrskim oblikovanjem gradiva za koncert prispeval tudi arhitekt Rupert Gole.

Z enakim programom sta pianistka Damjana Zupan in baritonist Samuel de Beck Spitzer pri nas nastopila še v Veržeju in Radovljici. Da sta bila koncerta v Šentrupertu, so pripomogli Krajevna skupnost in Turistično društvo Šentrupert ter Župnijski urad Šentrupert. Le tako naprej!

Pevski zbor vinogradnikov Šentrupert je v sodelovanju z Javnim skladom RS za kulturne

dejavnosti – Območna izpostava Trebnje in z Društvom vinogradnikov Šentrupert že četrtič organiziralo prireditev S PESMIJO NA VESELO GORO. Tako se je prireditev že utrdila, na njej pa so poleg organizatorja PEVSKI ZBOR VINOGRADNIKOV ŠENTRUPERT nastopili še VINOGRADNIŠKI OKTET ŠENTJERNEJ, vokalna skupina VOCALIS METLIKA in METLIŠKA FOLKLORNA SKUPINA IVAN NAVRATIL. Če bi hoteli potegniti črto pod dogajanje, bi lahko rekli, da vse nastopajoče družijo ljubezen do glasbe, žrtvujejo veliko svojega prostega časa, predvsem pa se družijo in ustvarjajo prijateljske vezi med seboj. To pa je tudi vrednota, ki jo je treba negovati.

Da je bilo vzdušje še bolj praznično, pa je poskrbela tudi predstavitev KMEČKIH DOBROT in POSKUŠNJA VIN v organizaciji vedno aktivnega PODDRUŠTVA KMEČKIH ŽENA ŠENTRUPERT.

BRALNO DRUŠTVO za Dolenjsko, Belo krajino in Posavje, ki ima sedež v Šentrupertu, pa je tokrat v sodelovanju z Javnim skladom RS za kulturne dejavnosti – OBMOČNA IZPOSTAVA TREBNJE v Trebnjem predstavilo zbirko sonetov pesnice ZVEZDANE MAJHEN TALISMAN s poslednjimi ilustracijami LUCIJANA REŠČIČA. Pesnica je lastno poezijo občuteno sama predstavila, večer pa je bil posvečen spominu na ilustratorja Lucijana Reščiča – takrat so bile originalne ilustracije tudi predstavljene. Praznično vzdušje pa je ustvarila tudi Glasbena šola Trebnje z izvajalci KRISTINO GREGORČIČ – kljunasta flavta, JERO ROT – violina in s pianistko prof. MIRJANO TUMPEJ.

BRALNO DRUŠTVO pa bo v novembru v Šentrupertu predstavilo ponatis dela Vide Brest VELIKI ČAROVNIK UJTATA in tako počastilo 80-letnico domačinke MAJDE PETERLIN - VIDE BREST ob dvajseti obletnici njene smrti.

Rupert Gole in Jože Zupan

PISMA SRCA

— PROZNI PRVENEC ZDENKE DEBERNARDI

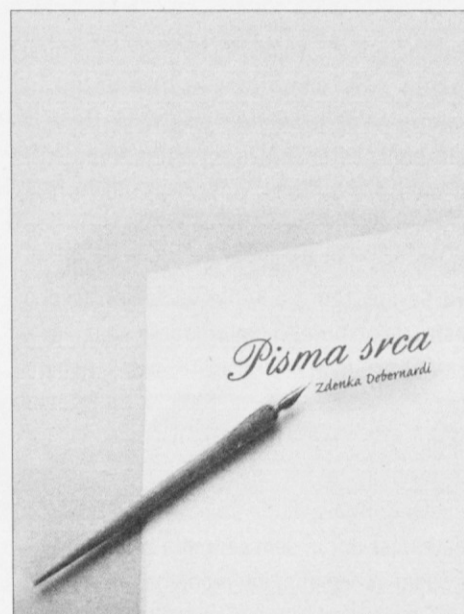
Zdenka Jurglič – Debernardi je v osnovni šoli v Šentrupertu spadala med najbolj marljive dopisnice novinarskega krožka. Kaže, da ji je veselje do pisanja ostalo, saj bo jeseni izšel njen prozni prvenec PISMA SRCA. Lahko bi rekli, da je to delo pisala ena sama ljubezen – ljubezen do najbližjih, prijateljev, znancev ... Zraven je dodala kopico življenjskih modrosti – najlepše pa bomo delo spoznali, če si ogledamo spremno besedilo, ki ga je napisala profesorica in pisateljica *Berta Golob*:

Na krožnici srca

V leposlovju pisma niso pogostna izpovedna zvrst. Ob njih bralca navadno zamika spoznati odnos med dopisovalcem, kadar pa gre za bivanjsko tematiko, še pogled na njena temeljna vprašanja. Primeren zgled za to je, denimo, dopisovanje med Ponižem in Oslakom v knjigi *Med robom in središčem*.

Pisma srca avtorice Zdenke Debernardi pa so monološki pogovor z naslovniki: med temi so zelo različne osebe, nagovorjene z imenom ali le z začetnico, ožji sorodniki, prijatelji, kolegi ... sopotniki skozi veseljstvo njenega čustvovanja. Iz njih se izrisuje avtoričin pogled na stvari in dogodke. Naslovljena so na podoben, če ne kar enako misleče in čuteče osebe, imajo pa namen dvigniti bralca iz bivanjske povprečnosti v višino z izostrenim pogledom na svet okoli sebe. V tem lahko spominjajo na malega princa, na Livingstona Galeba, na odpiranje notranjih vrat; na gledanje s srcem, na polet v višave prostosti in na samoodrešitveno držo življenja v enosti s prostranstvi veselja.

Pisma srca so v gostoti čustvovanja prevažena s človekovo primarno potrebo po sprejetosti in ljubezni. Naslovniki na srečo premorejo oboje in utrujejo avtorico v

prepričanju in spoznanju, da sta ti dve lastnosti najbolj trden temelj med-človeških odnosov. Njena življenjska drža in pogled na bivanjska vprašanja nasipata v pisemski monolog vse polno modrostnih izrekov, smerokazov k cilju: k pople-menitenju sveta z dobroto. Sredi prozaične stvarnosti se zazdijo kot odblesk in prived, toda avtorica trdno verjame v duhovno ozonsko svežino, saj jo bralcu predstavlja kot osebno izkušnjo svojega zasebnega, družinskega in poklicnega življenja.

Liričnost dodaja Pismom nadih čustvene vznesenosti in jih izrazno zelo oddaljuje od avtoričine pravniške stroke. To pa navrže sum o njeni dvojni bivanjski stvarnosti in hkrati vprašanje, kako usklaja v sebi napetost med emocijami in neosebno juridično disciplino. Toda odgovor so ravno Pisma, ki postavljajo srce nad hladna določila.

Pisma srca so take vrste knjiga, ki zmore nagovoriti predvsem zelo čuteče srce. Tuja jim je vsakršna porabniška miselnost, zato uhajajo iz risa plehke vsakdanjosti na krožnico ljubeče človečnosti.

DOŽIVETJA S POČITNIC

MOJE POČITNICE V NEMČIJI

Med počitnicami sem šla v Nemčijo k mamici. Vožnja z avtomobilom je bila dolga in naporna. Vozili smo se približno 15 ur z vmesnimi postanki. Najprej je bilo treba priti do mesta Wolfsburg, potem pa do hotela Penthouse, kjer mami stanuje. Mamica je bila skoraj ves dan v službi, s sestrico Lejo pa sva se medtem po svoje zabavali. Dobro veste, da po hotelih pospravljajo snažilke – in ko so prišle in kaj vprašale, sem le debelo gledala, saj nisem razumela nemščine. Med vikendom smo obiskali tudi mamino sodelavko Bojano in njenega prijatelja Nemca. Veliko smo šle po nakupih. Tam sem bila enajst dni in sem se imela zelo dobro. Že sedaj se veselim naslednjega obiska.

Nadja Bracar, 5. razred

OGLED NOGOMETNE TEKME

Med letošnjimi počitnicami sem si ogledal nogometno tekmo, kjer sta se pomerili Hrvaška in Brazilija. Dan pred tekmo sem si ogledal tudi trening Brazilcev. To je bilo prav vrhunsko žongliranje z žogo. Na tekmi je bilo pravo navijaško vzdušje, kajti bilo je le veliko gledalcev. Z atijem sva sedela v prvi vrsti, tako da sva vse zelo dobro videla. Občutek je bil enkrat. Tekma je bila vrhunska. Med tekmo sem razmišljal, kako bi jaz igral na taki tekmi pred tolikimi gledalci. Vendar sem se moral zadovoljiti, da sem samo gledal, kako igrajo petkratni svetovni prvaki.

Aleš Bracar, 5. razred

V CIRKUSU

Prvi teden počitnic je v Novem mestu gostoval cirkus. V naši družini smo se odločili, da si ga ogledamo. Prišli smo do velikega šotora. Na začetku sem se kar prestrašila, ker je nekdo za zaveso zabobnal. Potem je na oder prišla gospa, ki je vrtela pet obročev. Za njo je sledila še kopica točk, ki so bile zelo smešne. V spomin so se mi najbolj vtisnile živali. Krotilec nevarnih živali je imel krokodile, anakondo, strupene kače ter vrsto drugih živali. Na oder so prišli še pelikan, pingvini, želve ... Kot bi bilo v živalskem vrtu. Nekdo je zaplaval v akvarij z morskimi psi, na srečo se je vse dobro končalo. Sledile so še igre in kmalu je bilo predstave konec. Če bo cirkus gostoval v bližini domačega kraja, si bom predstavo zagotovo ogledala.

Barbara Hočevar, 5. razred

PRVIČ NA TRIGLAVU

Nestrpno sem pričakoval, da bo napočil čas, da se povzpnem na našo najvišjo goro. To je bilo 20. julija letos. Spremljali so me vodniki. Najprej smo prišli na Kredarico, kjer smo počivali, nato pa smo krenili proti malemu Triglavu. Kar malo nam je bilo neprijetno, saj je začelo grmeti. Ko smo se povzpeli do Aljaževega stolpa, je bilo megleno. Pričakoval sem krst, ker pa je kazalo, da bo deževalo, smo se umaknili v koč v dolino. Kljub temu smo bili vsi, ki smo bili prvič na Triglavu, krščeni. Vesel sem, da sem dosegel tolikšen podvig.

Ivan Škarja, 5. razred

ŠOLA V NARAVI

V nedeljo, 3. julija 2005, smo si učenci 4. razreda Osnovne šole dr. Pavla Lunačka odpeljali v šolo v naravi, v dom Burja v Sečo. Ko smo prispeli tja, smo se razdelili v skupine in uredili sobe. Popoldne smo šli na plažo, ta dan smo v vodi delali, kar smo želeli. Vsako dopoldne smo bili v bazenu, ker je bilo takrat morje še mrzlo. A naša šola plavanja je vseeno potekala. Naučili smo se plavati in usvojili bronaste in srebrne delfinčke. Ob večerih so nam učitelji pripravili zanimive igre, le en večer smo šli v Portorož in se tam zelo zabavali. Najverjetneje se je vsem najbolj vtisnil v spomin izlet z ladjico in ogled mesta Piran. Teden je hitro minil in prišla je sobota, ko smo morali domov.

Simona Gričar, 5. razred

DOLENJSKE TOPLICE

Med počitnicami sem se z očetom odpravila v Dolenjske Toplice. V recepciji hotela sva dobila ključ sobe 501 in se odpravila v hotel. Najprej sva si vse dobro ogledala in se preoblekla v kopalke. Takoj za tem pa sva odkorakala v park. Kar nisem mogla verjeti svojim očem. Kajti pred mano je stalo šahovsko igrišče, ki je bilo dolgo in široko približno pet metrov. Figure pa so bile tako velike, da če bi postavili eno na drugo, bi bile skoraj večje kot jaz. Z očetom sva odigrala eno partijo, potem pa sva se napotila proti bazenu.

Kopala sva se približno tri ure. Zvečer pa sva se odpravila na krajši sprehod na jaso. Potem sva večerjala v hotelu. Nato sva šla v sobo, se preoblekla v pižamo in šla spat. Tako se je ponavljalo kar nekaj dni. Bilo je res dobro in upam, da me bo oče še kdaj peljal.

Mateja Žibert, 5. razred

PROJEKT POLICIJA ZA OTROKE na OŠ dr. PAVLA LUNAČKA

Projekt POLICIJA ZA OTROKE poteka po vsej Sloveniji. V našem okolju vodi projekt vodja policijskega okoliša gospod Janez Šenica. V prvih dneh pouka je prvošolcem že predstavil varno pot v šolo in na zanimiv način otrokom z računalniškim programom Znalček v prometu razložil prometna pravila in jih popeljal po Šentrupertu. S prvošolci je prehodil nekatere poti in jih učil pravilno prečkati prehode.

22. septembra 2005 je bila v telovadnici naše šole za učence prve triade ter za najstarejšo skupino otrok vrtca lutkovna igrice v izvedbi gledališča Zajec z naslovom ENA ENA TRI (113), kjer so se otroci preko živalskih likov učili, kako se ogniti nevarnim situacijam. Po končani predstavi so se predstavili policisti z vozili, opremo in s službenim psom. To je bilo izvedeno v okviru projekta Ministrstva za notranje zadeve Policija za otroke.

Organizator igrice in predstavitve policije je bila Policijska postaja Trebnje in v njenem imenu policist Janez Šenica. Lutkovno igrico je finančno podprla KS Šentrupert.

Tak način predstavitve in učenja je za otroke zelo zanimiv in primeren, saj se preko igre hitro veliko naučijo. Tudi v prihodnje si želimo takega sodelovanja s policijo.

Polona Rugelj, ravnateljica

NA MLADIH SVET STOJI

LETOŠNJA GENERACIJA MATURANTOV S ŠE VEČJO POZLATO

Za vsako osnovno šolo je najlepše priznanje, če so njeni učenci uspešni v nadaljnjem šolanju. Osnovna šola dr. Pavla Lunačka je resnično lahko ponosna na nekatere učence, saj se je letos zgodilo, da so bile iz Šentruperta kar tri zlate maturantke: MAJA BARTOL, MATEJA RAMOVŠ in IRENA ŠKARJA. Maja je obiskovala gimnazijo v Novem mestu, Mateja gimnazijo v Želimljah, Ireni pa je 'zlat uspeh' uspelo doseči na poklicni maturi. Vsem iz srca čestitamo! Še posebej Maji lahko srce upravičeno zadovoljno bije, saj je bila med vsemi maturanti na Dolenjskem edina, ki je usvojila vse točke; a tudi Mateja in Irena žarita od sreče.

Zato je še posebej prav, da bralcem glasila ŠENTRUPERT naše zlate maturantke tudi predstavimo:

MAJA BARTOL

Tvoj uspeh zveni kot pravljica: lani je vse točke dosegla sestrična Teja, letos pa tudi Ti. Si pred letom dni, ko si se iskreno veselila Tejinega uspeha, kaj mislila na to, da bi bila tudi Ti tako uspešna? Na kaj si najprej pomislila, ko si zvedela za rezultate?

Lani sem bila resnično vesela Tejinega uspeha, vendar nisem niti za sekundo pomislila, da bi lahko kaj podobnega uspelo tudi meni. Marsikdo mi je rekel, da bom zagotovo tudi jaz zlata maturantka, a sem

vse odločno zavrnila, da se kaj takega meni pa zagotovo ne bo posrečilo. Ni se mi zdelo, da bom v maturo vložila toliko truda, da bi lahko dosegla tak uspeh kot Teja. Na koncu pa se je izkazalo, da je bilo učenja več kot dovolj, čeprav med samo maturo še zdaleč nisem imela takega občutka.

O uspehu na maturi me je prvi obvestil sošolec preko mobitela, ki je od profesorice zvedel takrat še neuradne rezultate. Sprva sem pomislila, da se šali, saj se mi je zdelo naravnost nemogoče, da bi lahko zbrala vse točke. Ko pa so bili rezultati že uradni, sem bila seveda zelo vesela, vendar se nisem mogla znebiti občutka, da so se pri pregledovanju maturitetnih pol nekje zmotili.

Kako gledaš na minulo šolanje?

Čeprav je preteklo šele nekaj mesecev, odkar sem končala gimnazijo, se je že zdaj zelo rada spominjam, še posebno klepetanja s sošolkami in sošolci, raznih dogodivščin z ekskurzij, pa seveda tudi enkratnih profesorjev, ki so vedno znali popestriti še tako dolgočasno snov. Velik del svojega

znanja dolgujem tako srednji kot osnovni šoli in vem, da sta mi dali odlično podlago za nadaljnji študij.

Pred Tabo je že znana poklicna odločitev; šla boš po Tejinih stopinjah. Ali je to naključje – ali pa si ob pogovoru s študentko Tejo ta poklic izmed vseh najbliže spoznala?

Odločitev za nadaljevanje študija na fakulteti za farmacijo je padla v zadnjem trenutku, saj dolgo nisem vedela, kaj me najbolj veseli. Zagotovo je k tej odločitvi nekaj prispevala tudi Teja, ki je letos dobro spoznala način dela in odnose na fakulteti. Njena priporočila, pa seveda tudi prigovarjanje razredničarke Stanke Florjančič, ki je profesorica kemije, so najbolj vplivala na mojo odločitev in upam, da je prava.

Povrniva se v osnovno šolo. Je bilo znanje zadosti trdno za uspešno delo v srednji šoli? Kaj bi svetovala mladim?

Moram poudariti, da je znanje, ki ga šent-ruperska šola da svojim učencem, naravnost odlično. Mislim, da so zadosten dokaz za to tudi uspehi njenih bivših učencev na maturi. V osnovni šoli smo poleg pridobljenega znanja tudi zelo dobro razvili svoje učne navade, ki so ključne za uspeh. Tudi učitelji so nas navadili na dokaj zahtevna preverjanja znanj, kar nam je močno pomagalo pri prilagajanju na nov način dela v srednji šoli.

Zdajšnjim osnovnošolcem pa bi svetovala, da naj izkoristijo prednosti, ki jim jih ponuja majhna in kakovostna osnovna šola, kot je šentruperska, naj se trudijo in odnesejo čim več znanja in izkušenj, kajti toliko pozornosti in truda profesorjev ne bodo deležni na nobeni šoli več.

Ob sprejemu pri novomeškem županu mag. Boštjanu Kovačiču si omenila, da sta priprava na maturo in priprava na študij dvoje popolnoma različnih področij; pri maturi s svojim znanjem potrdiš splošno razgledanost, drugače pa se poglobljaš pri študiju, ki si ga sama izbrala. Se veseliš študija?

Seveda se veselim študija, vendar se zavedam, da bo to 'poglabljanje v moje

področje' zelo zahtevno in naporno, da se mi bo večkrat zgodilo, da bom imela vse te kemije, matematike, fizike in podobnega vrh glave. Verjamem pa tudi, da bo veselje po opravljenem študiju ravno zato toliko večje.

Bolj kot študija samega pa se zaenkrat veselim študentskega življenja, življenja v Ljubljani, ki ga bom poskušala čim bolj izkoristiti in spoznati čim več novega.

Želimo, da Ti uspeh na maturi pozlati tudi študij!

MATEJA RAMOVŠ

Mateja, že v osnovni šoli si nas razvajala, da si znala misliti z lastno glavo. Zato smo kar nekako pričakovali, da boš tudi v nadaljnjem šolanju uspešna. Po tihem, bi skoraj rekli, smo kar mislili, da boš tudi na maturi med najboljšimi. Vendar pa zrelostni izpit ni samo neko predvidevanje, pač pa je predvsem potrebno, da znanje uporabiš na pravem mestu. Kaže, da Ti je uspelo. Kako si sprejela rezultate?

Seveda sem bila rezultatov izredno vesela. Med samo maturo sploh nisem razmišljala, kako mi gre, dnevi so kar bežali. Preden pa so bili rezultati znani, smo bili z družino ravno na počitnicah. Ob misli na rezultate me je spreletavalo vznemirjenje. Na dan objave

rezultatov sem bila verjetno zelo zanimiva. Nemirno sem se sprehajala po plaži, kar naprej sem hodila iz vode in spet nazaj, pogledovala na uro ... Čeprav sem po tihem vedela, da bodo točke visoke, mi je ob rezultatih zastal dih. Morala sem globoko zajeti sapo, potem pa je sledilo nepopisno veselje, ko sem rezultate sporočala najprej staršem, sestri, prijateljem ... Lepo je videti ponosne starše in sorodnike, lepo je biti pohvaljen. Konec koncev sem se za to trudila štiri leta!

Gimnazija v Želimpljah nam je malo manj poznana, pa jo, prosim, predstavi, hkrati pa tudi odgovori, kako si preživljala čas v tej šoli. Je bilo znanje iz osnovne šole zadostna podlaga za uspešno nadaljevanje?

Gimnazija v Želimpljah je v meni pustila neizbrisen pečat. Obstajajo mnogi stereotipi o tej šoli in zato sem vesela, da sem dobila priložnost, da povem, kako je v resnici. Prvo kot prvo: na tej šoli se nikakor ne moli neprestano in nihče nikogar ne sili k obisku svete maše. Moli se jutranjo molitev, pred kosilom in večerno molitev. Sveta maša je vsak dan, udeležiš pa se je, kadar želiš. Predvsem pa ti nihče ne vsiljuje krščanskega načina razmišljanja, nasprotno, zaželeno je, da imaš svoje mnenje o perečih temah, ga tudi na glas poveš, in seveda argumentiraš. Pri predmetu vera in kultura smo na primer pripravljali seminarske naloge o splavu in umetni oploditvi. Obvezno smo morali navesti razloge proti in tudi razloge za. Gimnazija Želimplje je mnogo več kot gimnazija. Je predvsem vzgojna ustanova, v kateri so profesorji in vzgojitelji posvečajo posamezniku in se trudijo, da bi interesi in talenti vsakega posameznika prišli do izraza. Sama sem bila tako velikokrat spodbujena k pisanju (pisala sem za šolski časopis), k razvijanju glasbenega talenta (bila sem članica pevskega zbora, sodelovala sem na kantavtorskih večerih Strgana struna, pisala in uglasbila sem kar nekaj pesmi za otroke, ki prihajajo v Želimplje na duhovne vaje ...), eno leto sem bila tudi članica gledališke skupine, po napornem dnevu pa sem šla s prijateljicami teč ali pa na igrišče ... Skratka, moja gimnazijska leta so bila v Želimpljah izredno bogato preživeta. Navdušuje me tudi

raznolikost ljudi, ki prihajajo v Želimplje – Slovenija v malem! Imela sem sošolce s Primorske, Prlekije, Štajerske, Gorenjske in Notranjske. Najpomembnejše pa se mi zdi, da sem tam spoznala prijatelje za celo življenje. Če bom kdaj imela kakšne težave, pa se bom lahko obrnila tudi na vzgojitelje. Tako ni nikjer drugje!

Nič manjšega pečata pa niso v meni pustila osnovnošolska leta. Moram reči, da sem se v prvem letniku malo primerjala s sošolci in ugotovila, da sem iz Šentruperta prinesla zelo dobro podlago. Izstopalo je predvsem moje znanje slovenščine! V bistvu je bilo kar podobno kot v Želimpljah – majhna šola, prizadevni učitelji, ki so nas spremljali na mnogih tekmovanjih, pomembnost posameznika ...

V osnovni šoli si življenje bistveno zaznamovala kot članica novinarskega krožka. Zelo zgodaj si začela izstopati, hkrati pa ob mentorici pomoči razvijala ustvarjalnost, kakršna je največkrat vidna šele v srednji šoli. Je spomin na šolanje tudi vplival na študijsko odločitev?

V gimnaziji me je slovenski jezik poučevala stroga profesorica, ki ni bila vedno zadovoljna z mojim znanjem, a zelo pogosto je pohvalila moje spise. Verjamem, da temu nikoli ne bi bilo tako, če moje pisanje ne bi skozi celotno osnovno šolanje pilila moja mentorica gospa Danica Zupan. Vsak teden je sprejemala moje spise, jih popravljala, mi svetovala, mi dajala nove in nove ideje, moje izdelke pošiljala na razne literarne natečaje in me vzpodbujala, naj pišem še več ... Izredno sem ji hvaležna! Do študija novinarstva me je pripeljala ljubezen do pisanja, ki pa brez osnovne šole nikoli ne bi bila tako velika.

Kaj pričakuješ od izbranega študija?

Pričakujem nova spoznanja, širjenje obzorja, spoznavanje slovenskega medijskega prostora in sodelovanje v njem ... Zavedam se, da je konec spodbujanja profesorjev, da sem sedaj na potezi jaz sama, a se bom morala sama boriti, da bom kam prišla. Predvsem pa, da človek toliko velja, kar zna.

Zato se bom poskusila čimveč izobraževati tudi izven mojega študija.

Kje vidiš sebe v prihodnosti?

Najprej me čaka študij. Načrtujem, da novinarstvo ne bo edina stvar, ki jo bom doštudirala. Gotovo me čaka še študij kakšnega jezika! Za začetek bom pisala za kakšno revijo ali časopis, kasneje pa bi rada prišla na televizijo. Bom videla, kako se bodo stvari razvijale. Morda pa mi poklic novinarja sploh ne bo všeč in bom opravljala drug poklic.

Kako boš 'vnovčila' odličen uspeh na maturi?

Meni uspeh na maturi pomeni nekakšno potrditev, da sem sposobna doseči marsikaj in da se naporno delo sladko poplača z uspehom. Ko se mi bo kakšna stvar zdela preveč zapletena, se bom spomnila na mojo zlato maturo in si rekla, da zmorem! Mislim, da bo tako uspeh na maturi najboljše vnovčenje.

Želimo Ti uspešno študijsko pot!

IRENA ŠKARJA

Irena, Tvoj uspeh nas je še toliko bolj presenetil, ker ga nekako nismo pričakovali. Res si bila vso osnovno šolo pridna kot mravljica, uspešna, vendar nikoli nisi silila v ospredje. Kako si znanje, pridobljeno v osnovni šoli, izkoristila na poklicni šoli?

Osnovnošolsko znanje je bilo le podlaga za nadaljnje srednješolsko izobraževanje, ki sem ga na ekonomski šoli le še nadgrajevala. Najbolj ti pride prav predznanje matematike, slovenščine in nemščine, kajti ostali predmeti so odvisni predvsem od vrste poklicne šole. V spominu mi je ostalo, da sem v prvem letniku prvo kontrolno iz matematike pisala zelo dobro in ker je bila profesorica presenečena, jo je zanimalo, katero osnovno šolo sem obiskovala. Ko sem ji povedala, da šentrupersko, mi je rekla: »Potem se pa sploh ne čudim, kajti skoraj vsi dijaki, ki prihajajo iz Tvojega kraja, so na naši šoli zelo uspešni.«

Bi nam, prosim, predstavila, kako je potekalo šolanje na srednji stopnji?

V bistvu ni kakšne velike razlike od osnovne šole, kakor so nam zatrjevali v osmem razredu. Res je malo več predmetov, ampak učenja pa ni bistveno več – vsaj meni se je tako zdelo. Sicer pa se sploh ne spomnim več dobro, kako je bilo v osnovni šoli. Nekateri profesorji tudi v srednji šoli še vedno narekujejo, pri drugih se moraš učiti samo iz učbenika, veliko je bilo tudi prepisovanja s prosojnic ... Prilagoditi se moraš posameznemu profesorju – pa gre. Kontrolne naloge še vedno obstajajo, pa tudi spraševanje še ni izumrlo. Na naši šoli smo imeli profesorja (zaradi varstva osebnih podatkov ne bom imenovala, pri katerem predmetu je to bilo), ki je vprašal tudi po deset dijakov (ali pa celo več) na uro – in to vsako uro. In včasih je zapisal v redovalnico tudi po 10 'cvekov' v eni uri – odvisno od tega, kakšne volje je bil, in od tega, koliko smo znali. Problem je bil, ker si bil lahko vprašan tudi po trikrat na konferenco, lahko pa tudi samo enkrat. Pri kontrolnih nalogah pa seveda ni šlo brez 'plonkev'.

Kako je vplivalo nate spoznanje, da si zlata maturantka?

Če povem po pravici, takega uspeha sploh nisem pričakovala. Za poklicno maturo sem se pač čimbolj potrudila, ker sem vedela, da so za želeni nadaljnji študij omejitve. Nisem

pa ciljala na tak uspeh, zato me je zelo prese-netil in obenem zelo razveselil. Šele na prireditvi za poklicne zlate maturante na Bledu sem se začela zavedati, kakšen uspeh sem dosegla.

Kam boš usmerila študijsko pot? Ali je odločitev vseskozi enaka ali si jo ob uspehu, ki si ga dosegla, morda poiskala bolj smelo odločitev?

Vpisala sem se na visokošolski študij geodezije, za katerega me je navdušila sestrična. Drugače pa niti pomislila nisem, da bi zaradi uspeha na maturi izbrala kakšno drugo pot.

Se je pač zgodilo, da sem zlata, in zato sem bila toliko bolj vesela, ker sem vedela, da bom zagotovo sprejeta na želeni študij.

Kako vidiš sebe v prihodnosti?

Vidim se v lepi hiši, kjer sem srečna in imam celo kopico otrok, ki skačejo okoli mene in mojega moža – hecam se! V bistvu je to težko reči, ker nikoli ne veš, kaj se bo zgodilo. V bližnji prihodnosti predvsem upam, da bom čimbolj uspešno zaključila študij ter si poiskala službo, ki jo bom z veseljem opravljala. Kako bo naprej, pa me vprašajte čez deset let.

Kako, meniš, Ti bo uspeh na maturi pomagal pri študiju?

Tak uspeh je lepa popotnica za naprej. Sicer pa menim, da mi niti ne bo veliko pomagal, kajti na maturi so preverjali le osnovno znanje, za nadaljnji študij pa potrebuješ še veliko več kot samo to.

Ostani pridna, še se daj presenetiti, še nas preseneti!

Jože Zupan

POVSOD JE LEPO — A DOMA JE NAJLEPŠE

Potovanja so me začela zanimati, ko sem še kot otrok na televiziji gledala oddajo, v kateri so gostili nekega popotnika, ki je potoval po Kitajski. Takrat sem si rekla, da bom tudi jaz nekoč potovala. Tako sem srednješolska in študentska leta izkoristila za potepanje po Evropi. Letos pa se mi je ponudila možnost, da v ZDA, v Portlandu, na Picmetovi poslovni konferenci Management of Engineering and Technology predstavim svoj članek. Sicer sem kar nekaj časa omahovala, ali bi šla ali ne, saj je potovanje tako daleč povezano z velikimi finančnimi sredstvi. Na koncu je padla odločitev, da bom izkoristila prijetno s koristnim ter se napotila 'čez lužo', na zahodno obalo ZDA. Ena od prijateljic se je odločila, da mi bo na tej pustolovščini delala družbo.

Najprej je bil narejen okvirni načrt, kaj vse si bom ogledala. Odločila sem se, da bom potovanje začela v Los Angelesu in ga zaključila v Seattlu. Nato se je pričelo deskanje po svetovnem spletu. Poiskati je bilo treba čimbolj ugodno letalsko karto, najeti avto ... Z letalsko karto je bilo kar nekaj problemov, kajti v terminu, ki sem si ga zamislila, je bilo maja že zelo težko najti kakšno ugodno karto za let iz Evrope v Los Angeles. Po nekaj dneh trepetanja in iskanja čimbolj ugodnega leta je bil problem rešen, rezervacije letalskih kart so bile potrjene. Okvirni načrt je do odhoda doživel še kar nekaj popravkov, saj so se še pojavljale želje, kaj vse bi bilo vredno ogleda.

Prišel je težko pričakovani dan odhoda. Strah,

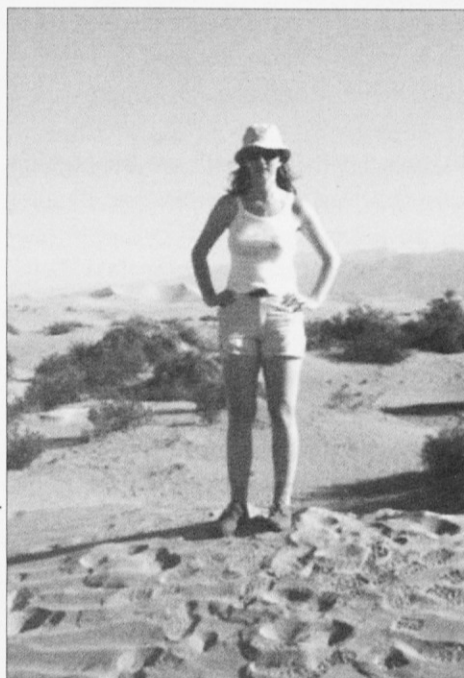
kako bom preživela skoraj 21 ur na letalu in vmesnih letališčih, je bil nepotreben, saj ni bilo tako naporno. Po letu iz Ljubljane v Frankfurt in 4-urnem čakanju je sledil najprej let do New Yorka. Ko sem na letališču videla, kakšna vrsta je bila za odvzem prstnih odtisov, mi je bilo takoj jasno, da bo šlo zelo na tesno, saj je bil najin naslednji let v Los Angeles že čez eno uro in pol. Zato sem prosila uradnike, če bi šli lahko naprej, vendar jih najina časovna stiska ni prav nič zanimala. Očitno je bilo, da bo treba ubrati drugo taktiko. Začela sem prositi ljudi, ki so bili pred nama v vrsti, da so naju spuščali naprej. Moram priznati, da so bili večinoma zelo razumevajoči; tako sva v 45 minutah opravili s potrebnimi formalnostmi, potem pa se je začelo 'dirkanje' po letališču.

Obteženi z vso najino prtljago, sva tekli in vijugali med množico ljudi, da sva prišli do vlaka in potem čisto na drugi konec letališča. Med poletom do Los Angelesa sem precej razmišljala o tem, kako se bom znašla v 16-milijonskem mestu, strah pa se je še bolj povečal med pristankom, ko so se zelo dobro videle njihove ogromne ceste.

Po pristanku sva vidno utrujeni najprej odšli do agencije, pri kateri sva imeli rezerviran avto. Tam se je uslužbenka najprej čudila, kako daleč bova šli. Potem pa me je skušala prepričati, da nisva rezervirali ustreznega avtomobila in da bo bolje, da doplačava še 500 USD za drug, večji avto. Nisem se ji pustila prepričati, čeprav je trdila, da 's tako majhnim avtomobilom' ne bova prišli tako

daleč. Vendar najin, po mnenju uslužbenke, mali avto sploh ni bil majhen. S privajanjem na velikost avtomobila ni bilo težav, saj so ceste in parkirni prostori dimenzionirani za tako velike avtomobile. Tudi z avtomatskim menjalnikom nisem imela težav.

Prvo jutro na ameriški celini sem se prebudila že zelo zgodaj. Končno se je pričelo moje težko pričakovano potepanje po ZDA! V 27 dneh sem obiskala štiri zvezne države – Californio, Arizono, Washington in Oregon, videla ogromno lepega, doživela marsikaj, spoznala mnogo zanimivih ljudi in z avtom sama prevozila 7.500 km.

Prenočišča sva sproti iskali. Večinoma sva prespali v motelih, saj so cenejši kot pa mladinski hoteli (Youth hostli), pa tudi veliko bolj udobni. Imajo zanimivo politiko cen: če rezerviraš vnaprej, lahko plačaš tudi do 20% manj kot na kraju samem. Sobe v motelih so praviloma prijetno opremljene – poznajo queen in king size postelje (queen size pomeni širino približno 160 cm, king pa skoraj 2 m), povsod imajo klimatske naprave. Zgodilo pa se je tudi, da sva morali prespati kar v avtu.

Prve dni sva si ogledali Los Angeles. Priznati moram, da me ni posebno navdušil. Prijetno pa sem bila presenečena nad Američani – nad njihovo prijaznostjo in odprtostjo. V ZDA ni

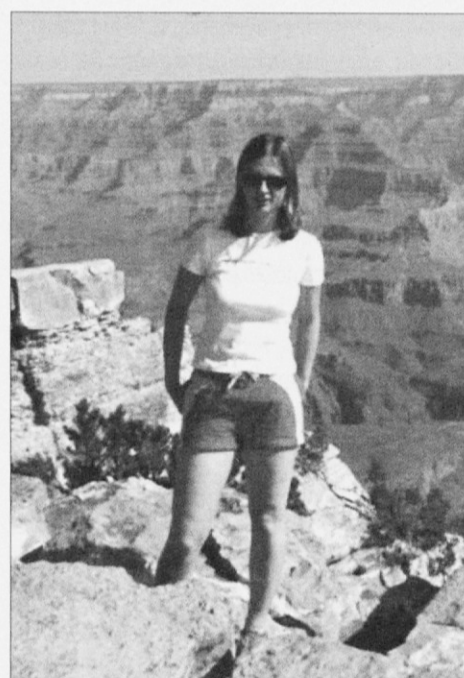
prav nič posebnega, če te blagajnik prične spraševati vse mogoče, ko ugotovi, da si iz Evrope, pri tem ga popolnoma nič ne briga, da za tabo stoji vrsta ljudi, ki bi radi plačali svoje nakupe. Le-ti pa tudi povsem mirno čakajo. Če imaš na ulici v rokah zemljevid, bo takoj pristopil k tebi mimoidoči in te vprašal, ali rabiš pomoč, če si se izgubil.

Po medlem vtisu, ki mi ga je zapustil Los Angeles, me je San Diego navdušil. Že sama pot od LA do San Diega je za Evropejce rahlo nenavadna, saj ima avtocesta na najožjem delu po štiri vozne pasove v eno smer.

Sledila je 13-urna vožnja mimo Phoenixa do Grand Canyona. Promet v ZDA teče povsem drugače kot v Sloveniji: veliko počasneje in umirjeno. V mesecu dni, po prevoženih 7.500 km, nisem videla niti ene nesreče, doživela niti ene kritične situacije. Večina se jih namreč drži omejitev in predpisov!

Prvi vtis, ko zagledaš Grand Canyon, je veličasten in z besedami ga je zelo težko opisati. Kar ne moreš verjeti, da lahko reka naredi takšen kanjon.

Pot iz Grand Canyona do Las Vegasa pelje preko Hoover Dam. Vsekakor se splača vzeti si uro ali dve in si ogledati jez in elektrarno z notranje strani. Ni poceni, je pa izredno zanimivo.

Las Vegas, mesto igralskih in zabavnih, je tipičen proizvod ameriške potrošniške miselnosti. Najin hotel je ležal direktno ob Las Vegas Boulevard, bolj znanem kot 'The Strip', na katerem leži večina najbolj znanih hotelov in igralnic, od New York, New York, Bellagio, Paris, Treasure Island ... Opisovati Las Vegas nima smisla, potrebno ga je videti na lastne oči. Fontane Bellagio, človeška množica sredi noči, bleščava in utripanje nepreglednega morja luči, trgovine odprte 24 ur dnevno in 7 dni na teden, pozvanje igralnih avtomatov, sanjski avtomobili ... Seveda sem poskusila srečo v eni od igralnic in nič priigrala. Zabavno pa je bilo kljub temu.

Kot že ime pove, je Death Valley precej mrtev košček zemeljske površine, poleg tega pa še izjemno osamljen, tih in predvsem vroč, temperature v poletnih mesecih se tam gibljejo okrog 50° C. Tako nama ni bilo žal dati malce več dolarjev za motel, ki je imel sredi puščave bazen. Namakanje v bazenu ob 23. uri, ko je bilo zunaj še vedno čez 30° C, je bilo res prava osvežitev.

Kdo ne pozna Yosemite National Parka? Prvi nacionalni park v Kaliforniji, kjer vidiš sekvoje (če vstopiš s pravega, južnega konca), če imaš srečo ali smolo, grizlije in ogromno turistov. V park sva vstopili s severne strani, preko Tioga Pass, ki se nahaja na nadmorski višini preko 3000 metrov. Cesta je odprta le poleti,

saj pozimi zapade preveč snega, da bi jo čistili. Mislila sem, da bom tu končno srečala pokrajino, kakršno poznamo iz Evrope, a sem se zmotila. Vsepovsod so gladke skale in hribi, drevje pa raste kar iz razpok v njih. Tudi na nadmorski višini preko 3000 m uspevajo bujni gozdovi kalifornijskih smrek in drugih dreves. Ob vstopu v park dobiš prospekte, karto parka in obvestilo, da vstopaš v tako imenovani 'active bear territory', torej na področje, kjer so medvedje še posebej aktivni. Menda je kar normalno, da ti medved iz prtljažnika odnese hrano. Medveda sva srečali, vendar se je srečanje lepo končalo.

Stara pesem, ki jo je pred desetletji zapel Scott McKenzie, pravi: »If you're going to San Francisco, be sure to wear some flowers in your hair ...« Jaz pa dodajam, da nikar ne pozabite na topla oblačila. Po puščavskih temperaturah preko 40° C, je bil padec na komaj malo čez 10° C kar hud. Pa še megleno je bilo. A vseeno je mesto lepo in resnično vredno ogleda. Ceste po mestu so resnično

take kot v filmih. Morda še malo bolj strme in ozke. Golden Gate Bridge je verjetno v soncu še lepši kot v slabem vremenu. A je bil tudi v meglici lep. Zanimiv pa je tudi Bay Bridge, povezava med San Franciscom in Oaklandom, ki ima dve nadstropji: pet gornjih vozniških pasov vozi v San Francisco in pet spodnjih v Oakland. Seveda nisem mogla mimo znane čokoladnice Ghirardelli. Kupila sem kar nekaj čokolad, vendar sem ugotovila, da glede na zasoljene cene čokolade niso tako dobre, kot sem pričakovala.

Na poti proti severu sva si še ogledali Napo, ki slovi po vinski trti in vinu. Na žalost je bila v tistem času dirka avtomobilov in nikjer v bližini ni bilo mogoče dobiti prenočišča, zato sva dolino hitro zapustili.

Po ogledu ogromnih dreves v Red Wood national parku, ki zrastejo tudi do 50 metrov visoko, so se mi zdela drevesa v naših gozdovih tako majhna. Skozi enega izmed dreves se lahko zapelješ tudi z avtomobilom.

Vanj so namreč naredili odprtino, široko 223 cm in visoko 290 cm. Občutek, ko se pelješ skozi drevo, je zanimiv.

Po treh tednih potepanja sva kar prehitro prispeli v Portland. Dneve sem preživela z obiskovanjem predavanj na konferenci Management of Engineering and technology. Zadnji dan konference sem tudi jaz predstavila svoj članek Fostering innovation activity (Spodbujanje inovacijske dejavnosti). Tema predstavitvijo je bila velika, izkušnja pa zelo zanimiva.

Zadnje dni sva si ogledali še Seattle. Takrat je gostovala ameriška akrobatska skupina Blue Angels; tako sva si ogledali njihovo predstavo.

Ko sem po povratku strnila vtise, sem hitro prišla do sklepa: povsod je lepo, a doma je najlepše! Vendar na žalost se Slovenci vse premalo zavedamo, v kako lepi deželi živimo.

Branka Ahlin

IZ TREBNJEGA SPOROČAJA

REPUBLIKA SLOVENIJA
UPRAVNA ENOTA TREBNJE
Goliev trg 5, 8210 TREBNJE
tel: 07-3482-250; fax: 07-3482-270
elektronski naslov: ue.trebnje@gov.si

Upravna enota Trebnje obvešča vse stranke, da so v mesecu juliju pričele veljati spremembe Zakona o osebni izkaznici, ki so razširile pristojnost izdajanja osebne izkaznice iz upravne enote, ki je bila pristojna po stalnem prebivališču stranke, na območje celotne države.

Ta sprememba pomeni, da lahko državljan republike Slovenije zaprosi za izdajo osebne izkaznice na katerikoli upravni enoti v Republiki Sloveniji.

Zakon pa vsebuje tudi določbo, ki v najnujnih primerih (kot na primer zdravljenje, bolezen

ZA OSEBNO IZKAZNICO LAHKO ZAPROSITE NA KATERIKOLI UPRAVNI ENOTI

ali smrt ožjega družinskega člana, nujni službeni opravki) omogoča izdajo osebne izkaznice tudi na Ministrstvu za notranje zadeve.

V duhu načela državljanu prijaznejše uprave pa je zakon racionaliziral tudi postopek preklica pogrešane osebne izkaznice v Uradnem listu, saj to dejanje sedaj na stroške državljanu zanj opravi upravna enota; v tem primeru pa tista upravna enota, pri kateri ima državljan stalno prebivališče.

Ponovno pa obveščamo, da je z veljavno osebno izkaznico omogočen državljanom Republike Slovenije vstop in prebivanje do 90 dni v vseh državah Evropske unije (Avstrija, Belgija, Ciper, Češka, Danska, Estonija, Finska, Francija, Grčija, Irska, Italija, Latvija, Litva, Luksemburg, Madžarska, Malta, Nemčija, Nizozemska,

Poljska, Portugalska, Slovaška, Španija, Švedska, Velika Britanija) in tudi v državah članicah Evropskega gospodarskega prostora (Islandija, Norveška, Liechtenstein), na podlagi bilateralnih sporazumov pa tudi na Hrvaško in v Švico.

Podrobnejša pojasnila in informacije v zvezi z novostmi na področju osebne izkaznice lahko zainteresirani dobijo v pritličju poslovne stavbe, Goliev trg 5, Trebnje, na Oddelku za upravne notranje zadeve Upravne enote Trebnje, soba št. 37, kontaktni osebi sta gospe **Danica Rman** in **Branka Ajdič**, telefon številka 07 3482-279

ter v informacijski pisarni Upravne enote Trebnje, soba št. 4 – svetovalka za pomoč strankam gospe **Mateja Jaklič**, telefon številka 07 3482-258.

OBVESTILO O IZVAJANJU PROJEKTA GERK

Ministrstvo za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano RS je za izvajanje tako imenovanega projekta GERK (GRAFIČNE ENOTE RABE V KMETIJSTVU), ki mora biti zaradi zagotavljanja izplačil subvencij v letu 2006 zaključen do konca letošnjega leta, zaprosilo poleg Kmetijsko-svetovalnih služb, Zavodov za gozdove, Sklada kmetijskih zemljišč in gozdov ter Geodetske uprave med drugim tudi upravne enote, da pristopijo in pripomorejo k izvedbi tega projekta.

Projekt obsega določitev grafičnih enot rabe za vsakega nosilca kmetijskega gospodarstva tako, da usposobljeni sodelavec v neposrednem sodelovanju kmeta in ob uporabi uradnih baz podatkov (digitalni katastrski načrt, evidenca rabe zemljišč,

ortofoto posnetki) določi numerično in grafično pravilno enoto rabe kmetijskih zemljišč. Tako vzpostavljena evidenca grafičnih enot rabe bo služila za uveljavljanje ukrepov neposrednih plačil.

Na Upravni enoti Trebnje že od junija dalje vabimo nosilce kmetijskih gospodarstev na sestanke, na katerih določimo GERK-e za njihovo kmetijsko gospodarstvo. Vabilo poleg podatkov o dnevu, uri, predvidenem trajanju in kraju sestanka ter uradni osebi, ki bo sestanek vodila, vsebuje tudi opozorilo, naj vabljeni s seboj prinese en izvod grafičnih podlag, ki jih je posredovala agencija RS za kmetijske trge in razvoj podeželja, z vrisanimi prijavljenimi kmetijskimi zemljišči v uporabi, ter kopijo C-obrazca prijave zemljišč v uporabi za leto 2005 – oziroma ostalo ustrezno dokumentacijo.

Pri izvajanju projekta GERK je pomembno, da vabljeni nosilec kmetijskega gospodarstva dobro pozna svoja zemljišča, saj le tako lahko

omogoči strokovnemu sodelavcu tekoče in nemoteno vrisovanje GERK-ov. Če nosilec tega poznavanja nima, priporočamo, da se sestanka skupaj z njim udeleži član gospodinjstva oziroma tisti, ki ta zemljišča dobro pozna. Ta oseba se sestanka lahko udeleži tudi sama – brez nosilca kmetijskega gospodarstva, če ga le-ta pisno pooblasti.

Pri sami organizaciji dela pa prihaja lahko do težav, ko se vabljeni oseba sestanka ne udeleži in tega pravočasno ne sporoči na telefonsko številko, ki je v vabilu navedena. Zaradi tega prosimo vse kmete, ki bodo prejeli vabilo, da se navedenega sestanka zanesljivo udeležijo, saj brez usklajenih GERK-ov v letu 2006 ne bo možno uveljaviti subvencij oziroma ukrepov kmetijske politike. Prav tako želimo opozoriti, da ne bi bilo čakalnih vrst, zato naj upoštevajo uro, navedeno na vabilu. Zagotavljamo, da se bomo v Upravni enoti Trebnje ob dobri pripravi kmetov na sestanek potrudili, da bomo sestanek v čim krajšem času zaključili.

NOVE REGISTRŠKE TABLICE

V začetku avgusta je pričel veljati Pravilnik o registrskih tablicah motornih in priklopnih vozil, ki predpisuje nove registrske tablice.

Ob tem obveščamo vse državljane, da je začetek uporabe novih registrskih tablic vezan na postopek izbire izdelovalca tablic, ki pa še ni končan. Do tedaj bomo še vedno izdajali 'stare' registrske tablice, ki bodo ostale v veljavi tudi po začetku izdaje registrskih tablic z novo vsebino.

Zamenjava sedanjih registrskih tablic ni obvezna, saj vse registrske tablice ostanejo v veljavi tudi v prihodnje. **Nove registrske tablice bomo nameščali na novo registrirana vozila ali ob zamenjavah na izrecno željo lastnika vozila.**

Izdane registrske tablice so po novem vezane na vozilo in ne več na lastnika. Izjema je določena le za registrske tablice z izbranim delom označbe po želji lastnika; ta registrska tablica pa je vezana na lastnika in jo lahko prenaša z vozila na vozilo.

Podrobnejša pojasnila in informacije v zvezi z novostmi na področju registrskih tablic zainteresirani lahko dobijo v pritličju poslovne stavbe, Goliev trg 5, Trebnje, na

Oddelku za upravne notranje zadeve Upravne enote Trebnje, soba št. 35, kontaktne osebe pa so gospe:

Silva Kužnik, Berta Platiše in Darja Prelog na telefon številka 07 3482-252 in 07 3482-276

ter v informacijski pisarni Upravne enote Trebnje,

soba št. 4 – svetovalka za pomoč strankam gospa **Mateja Jaklič**

na telefon številka 07 3482-258

REGISTRACIJA SAMOSTOJNIH PODJETNIKOV PREK SISTEMA E-VEM

V skladu s spremembami Zakona o gospodarskih družbah je s 1. julijem 2005 začel delovati Državni portal za vse poslovne subjekte e-VEM, ki bo omogočal registracijo samostojnega podjetnika – posameznika na enem mestu. To pomeni, da je AJPES (Agencija Republike Slovenije za javnopravne evidence in storitve) postala registrski organ za samostojne podjetnike in da vpis samostojnega podjetnika v poslovni register Slovenije pomeni hkrati tudi njegovo registracijo.

Državni portal za vse subjekte e-VEM je namenjen uporabi obstoječim ter bodočim samostojnim podjetnikom. Namen portala je omogočiti vpis samostojnega podjetnika – posameznika v poslovni register Slovenije,

vpis spremembe podatkov, vpis prenehanja opravljanja dejavnosti podjetnikov ter vodenje podatkov o podjetnikih v registru. Poseben poudarek uporabe sistema e-VEM je v tem, da obstoječim in bodočim podjetnikom ni več treba obiskovati posameznih ustanov (AJPEŠ, DURS, ZPIZ, ZZS ...), ampak lahko postopek registracije oziroma vse spremembe ter prijavo v zdravstveno in pokojninsko zavarovanje hitreje opravi in vse na enem mestu. Bodoči samostojni podjetnik – posameznik mora pred opravljanjem dejavnosti pridobiti ustrezna dovoljenja za opravljanje le-te.

Vpis samostojnega podjetnika, vpis sprememb podatkov, vpis prenehanja opravljanja dejavnosti podjetnikov se lahko izvede po elektronski poti preko svetovnega spleta od doma ali na eni izmed vstopnih točk sistema Vse na Enem Mestu (v nadaljevanju VEM), kjer so podjetniku zagotovljene:

- vse informacije v zvezi z vpisom sprememb;
- vsi obrazci, potrebni za vpis, spremembo ali izbris podjetnika iz registra;
- pomoč pri izpolnjevanju elektronskih

obrazcev v aplikaciji e-VEM ter posredovanje podatkov pristojnim organom in institucijam.

Točke VEM so:

- vse izpostave
- vse upravne enote in krajevni uradi;
- vstopna točka Pospeševalnega centra za malo gospodarstvo;
- vstopne točke v okviru projekta Phare;
- vstopne točke Gospodarske zbornice Slovenije in območnih gospodarskih zbornic;
- vsi davčni uradi Davčne uprave Republike Slovenije.

Točke VEM posredujejo podatke o podjetniku na AJPEŠ, ki izvede potrebne postopke. Za območje občine Trebnje je zaenkrat edina vstopna točka Upravna enota Trebnje.

Prijava za vpis, za spremembo podatkov in za prenehanje opravljanja dejavnosti samostojnih podjetnikov v register se vloži na obrazcu 'Prijava za vpis v Poslovni register Slovenije' v elektronski ali papirnati obliki. Prijavo za vpis v elektronski obliki lahko uporabljajo vsi podjetniki, ki imajo v

spletnem brskalniku nameščeno eno izmed kvalificiranih spletnih potrdil za preverjanje identitete in elektronsko podpisovanje dokumentov. Podjetniki se lahko oglasijo tudi na eni izmed vstopnih točk v Sloveniji, kjer jim pri oddaji vlog pomagajo referenti VEM na vstopnih točkah. Obrazec prijave v papirnati obliki sprejme točka VEM in ga v elektronski obliki posreduje AJPEŠ-u.

Storitve portala e-VEM so brezplačne in jih lahko uporabljajo vsi posamezniki, ki imajo kvalificirano digitalno potrdilo. Samostojnemu podjetniku posamezniku za opravljanje storitev na eni izmed vstopnih točk ni potrebno plačevati upravne takse.

Za ostale informacije v zvezi z registracijo podjetnikov smo vam na voljo na sedežu Upravne enote Trebnje, Goliev trg 5, v informacijski pisarni v pritličju (soba št. 4) oziroma po telefonu 07 3482-258 (gospa Vesna Kočan) ali 07 3482-259 (gospa Anka Rokavec).

Upravna enota Trebnje

OBVESTILO VODJE POLICIJSKEGA OKOLIŠA

V zadnjem času na območju Policijske postaje Trebnje beležimo večje število kaznivih dejanj – tatvin denarnic, v katerih imajo občani shranjene bančne kartice skupaj s PIN kodo. Opozarjamo občane, da PIN kod ne hranijo v denarnicah skupaj z bančnimi karticami, prav tako pa naj denarnic ne puščajo na vidnih mestih v vozilih.

Ker prihaja čas trgateg in s tem do večjega obiska oziroma zadrževanja v vinorodnih okoliših, vas opozarjamo na samozaščitno ravnanje (zaklepanje vozil, zidanic, shranjevanje vrednejših predmetov).

V jesenskem času se morajo udeleženci v cestnem prometu prilagajati vremenskim

spremembam, ki pogojujejo varno udeležbo v cestnem prometu. Vse udeležence naprošamo, da hitrost svojih vozil prilagodijo trenutnim situacijam v prometu.

Zaradi opravil na poljih naprošamo uporabnike kmetijske mehanizacije, da jo očistijo, preden se vključijo v javni promet in tako zagotovijo varno udeležbo v prometu tudi drugim udeležencem.

Naprošamo vas, da o pojavu sumljivih vozil in oseb takoj obvestite Policijsko postajo Trebnje na telefonsko številko 07 3462-700 ali na 113.

Janez Šenica, vodja policijskega okoliša

Zaključna prireditev slovenskega knjižnega kviza 'Ivan Cankar in Ljubljana z okolico ter Notranjska' v Knjižnici Pavla Golie Trebnje

V ponedeljek, 19. septembra 2005, smo v Knjižnici Pavla Golie Trebnje (KPGT) organizirali zaključek Slovenskega knjižnega kviza 'Ivan Cankar in Ljubljana z okolico ter Notranjska', v katerem je sodelovalo kar 280 šolarjev iz trebanjske občine. V goste smo s sodelovanjem Društva slovenskih pisateljev povabili v okviru projekta *Povabimo besedo* slovensko pisateljico Ivanko Mestnik, ki je spregovorila o svojih mladinskih stvaritvah in podrobneje predstavila svoje zadnje delo *Zgodba o Zari*. Namen prireditve je bil izžrebrati glavnega nagrajenca, ki se bo v torek, 4. oktobra 2005, udeležil zaključne prireditve Slovenskega knjižnega kviza v Ljubljani. To je Tanja Gorenc iz OŠ dr. Pavla Lunačka Šentrupert. Drugo nagrado – knjižno – je dobil Jure Smole iz OŠ Mirna, tretjo pa – prav tako knjižno – Žiga Huč – tudi iz OŠ dr. Pavla Lunačka Šentrupert. Knjige, ki smo jih darovali nagrajencem, so nam podarile nekatere slovenske založbe. Po končani prireditvi pa so si otroci in njihovi spremljevalci lahko ogledali še prikaz šolanja psov, ki so ga kljub slabemu vremenu predstavili 4 vodniki s psi pod vodstvom inštruktorja Dušana Hajdinjaka iz Kinološkega društva Trebnje. Pripravili so prikaz iz vaj poslušnosti in prikaz iz vaj obrambe.

Prireditev je naletela na dober odziv, zadovoljni so bili otroci, ki so nas obiskali, in njihovi spremljevalki, kot tudi knjižničarji v trebanjski knjižnici.

Tanja Cuder Udovič

*Dolejsko-posavsko zlato gazelo
je dobiilo rastoče podjetje*

S&P

iz naše krajevne skupnosti!

*Iskrene čestitke vsem,
ki so zaslužni za tak uspeh!*

Krajani krajevne skupnosti Šentrupert

STEKLASOVA POHODNA POT

vabi na

6. TRADICIONALNI POHOD

*v soboto, 8. oktobra 2005,
ob 8.30 v Šentrupertu*

**V soboto 8. oktobra, ob 19. uri vabljeni v Kulturni dom Šentrupert
na uprizoritev monokomedije z naslovom TO JE ŽIVLJENJE - THAT'S LIFE
v izvedbi Zorana Moreta.**

ŠentRUPERT

GLASILO KRAJEVNE SKUPNOSTI ŠENTRUPERT - LETO: VII. / 3
september 2005

USTANOVITELJICA: KRAJEVNA SKUPNOST ŠENTRUPERT - zanjo: Tone Rugelj
UREDNIŠKI ODBOR: Rupert Gale, Polona Rugelj, Mirko Simončič in Jože Zupan
OBLIKOVANJE IN PRELOM: Rupert Gale

TISK: KOPO d. o. o., Mirna

Glasilo izhaja štirikrat letno. Naklada: 1000 izvodov.

Po zakonu o DDV se za glasilo plačuje 8,5% davek od prometa proizvodov.

Oratorijski cajtnig Šentrupertske farovške počitnice 2005

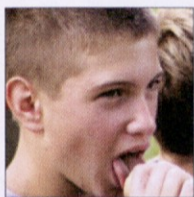

Špoštovani bralci Oratorijskega cajtniga, udeleženci farovških programov, dragi Šentrupertčani! Letošnji časopis je vsaj malo jubilejni. V rokah ga imate že petič! Od skromne razmnoženine se je uspel razviti do spodobnega informatorja dogajanj. Tudi pričujoča, peta številka, prinaša pestro paleto dejavnosti v okviru župnijskega urada, ki pa jih brez Vas zagotovo ne bi bilo. Otroci in mladi so tisti, za katere se je vredno potruditi in jim dati največji del sebe. Mogoče ne bomo želi, a seme je vsejano in če je plemenito, bo nekoč zagotovo obrodilo.

Pestro in zanimivo dogajanje se je začelo z oratorijem v prvem tednu julija, nadaljevalo se je na Uskovnici in se zaključilo konec julija v Ankaranu. Seveda se je letošnje poletje razlikovalo od lanskega in verjetno se bo tudi prihodnje od letošnjega. A razlike lahko samo bogatijo. Veseli smo počitnic in dopustov, veselimo se spominov nanje in eden takih je Oratorijski cajtnig. Ob tem se lahko spominjamo ne le dogodkov, temveč predvsem prijateljev, s katerimi smo polno in ustvarjalno preživeli del podarjenega nam časa. Če kdaj, potem prav v takih trenutkih padejo vse starostno, lokalno, mišljenjsko in še kako drugače pogojene meje.

Hvala vsem, ki ste preprosto z nami in ki se za boglonaj trudite za plemenite namene. **Ne se bat'!** in sveto-pismemska vera Tobita ter sina Tobija naj nas spremljata skozi šolsko in pastoralno leto.

Marko Suhi

ORATORIJ 2005

Ne se bat'!

Angel pripovedovalec

TOBIT IN NJEGOVA PLEMNITA DELA

Tobit ga gre pokopat. Ko se doma utrujen odpravi spat, mu v oči pade ptičji iztrebek in ga oslepi. Vendar vere v Boga ne izgubi.

TOBIJA GRE V SVET

Žena Tobita sramoti zaradi njegove pravičnosti, ki ne prinese nič za preživetje, le Tobitovo slepoto. Zato Tobit pošlje sina

Tobija k sorodniku Gabaelu v Medijo, da prinese denar, ki ga je Tobit nekoč tam shranil. Tobija išče sopotnika in ponudi se mu Azarja.

BOJ Z RIBO

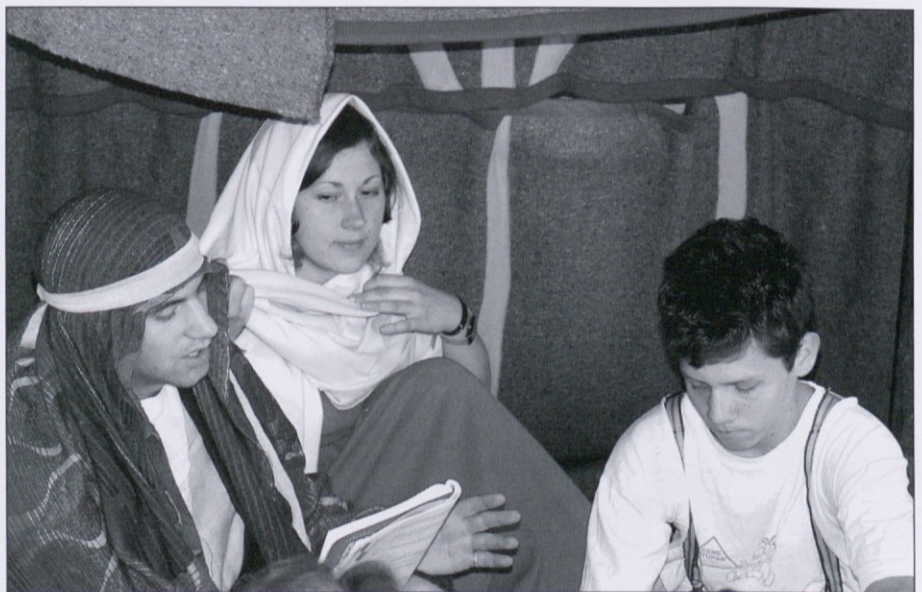
Tobija in Azarja se ustavita ob reki Tigris, kjer Tobija s pomočjo Azarjevega nasveta ulovi veliko

DELA USMILJENEGA OČETA TOBITA

Tobit in njegova družina so v izgnanstvu v mestu Ninive. Tobit je edini, ki si kljub prepovedi kralja Sargona upa pokopavati umrle sonarodnjake. Žena Hana ga pri tem ne razume. Kralj Tobitovo družino nepričakovano povabi na večerjo.

TOBIT NA PREIZKUŠNJI

Tobit, Hana in sin Tobija so na večerji pri kralju. Med večerjo izvedo, da so ubili nekega človeka in

Tobit, žena Hana in sin Tobija

ZGODOVINA UČI

Tobit (hebr. 'Bog je dober') ok 8. st. pr. Kr. Pobožen judovski ujetnik v Asiriji. Tobit je bil Tobielov sin. Bil je bogaboječ mladenič iz Nef-talijevega rodu iz vzhodne Galileje. Po razcepu Izraelovega kraljestva je to področje padlo pod severno

Izraelovo kraljestvo. Tedaj niso več opravljali bogoslužja v Jeruzalemu, ampak so postavili svoja svetišča. Tobit tega ni odobral in je še naprej romal v Jeruzalem. Poročil se je s Hano in dobil edinca Tobija. Asirci so zavzeli Izrael in Tobita odpeljali v ujetništvo v prestolnico Ninive. Ostal je bogaboječ in usmiljen mož.

Ko se je poročil sin Tobija, so živeli skupaj v Ninivah. Tobit je umrl v starosti 112 let. Na smrtni postelji je Tobija rotil, naj odpotuje s svojo družino iz Niniv, ker bodo uničene zaradi grešnosti njegovih prebivalcev. Ko je Tobiju umrla še mati Hana, jo je pokopal ob očetu v Ninivah, nato pa odpotoval z ženo

Tobija in Azarja (nadangel Rafael)

ribo. Vzame ji srce in jetra, ki sprazena preganjata zle duhove, ter zolč, ki je zdravilo za slepoto. Popotnika končno prideta do hiše Tobitovega prijatelja Raguela, kjer prespita.

BOG BLAGOSLOVI TOBIJA

Raguel ponudi Tobiju svojo hčer Saro za ženo. Čeprav je Sari umrlo že sedem mož prav na poročno noč, jo Tobija na Azarjajevo prigovarjanje vzame. Z dimom ribjega srca in jeter prežene hudega duha, ki je v Sari, in nič se mu ne zgodi.

Sledi svatba, Azarja pa medtem potuje h Gabaelu po denar.

BOG NAGRAJUJE PRAVIČNE

Tobija, žena Sara in Azarja potujejo v Ninive proti domu. Ko pridejo domov, Tobija očetu pomaže oči z ribjim žolcem in ta ponovno spregleda. Azarja razodene, da je v resnici nadangel Rafael in jim naroči, naj drugim oznanjajo Božja dela. Hana uvidi, da nam Bog tudi prek težav, na katere naletimo, hoče dobro.

Vsi doma: Tobit, žena Hana in sin Tobija ter žena Sara

in otroki k tastu v Medijo. Skrbel je za Raguela in Edno do njune smrti ter ju pokopal v Ekbatani. Sam je živel vse do padca Niniv, ki so jih zavzeli Medijci in Babilonci in je umrl visoko spoštovan v starosti 117 let.

Svetopisemski zapis je iz 3. st. pr. Kr. Pisatelj je neznan, napisan pa

je v hebrejščini. Knjiga je bolj narodopisna kot zgodovinska in jo imamo lahko za poučno pisanje na zgodovinski osnovi.

Vir: Joan Comay, *Kdo je kdo v Stari zavezi*, Ljubljana 2002 in *Svetopisemski vodnik*, Koper 1984.

ŠTIRJE TEMELJNI ELEMENTI ORATORIJA

Šola, dvorišče, dom in župnija. Oratorij je **šola**, ker nas lahko nauči marsikaj za življenje; je **dvorišče**, kjer se srečujemo v veselju in razigranosti; je **dom**, ki sprejema vsakega; in končno, oratorij je tudi **župnija**, ki uvaja v življenje vere.

Temeljni elementi oratorija so izraženi tudi v oratorijskem logotipu. Nosilni elementi simbola so štirje stebri, na katerih stoji streha. **Vsak izmed stebrov predstavlja enega od elementov oratorija.** Le če je oratorij hkrati dom, šola, dvorišče in župnija, lahko trdno stoji in vzdrži.

Logotip lahko razlagamo tudi nekoliko drugače. **V strehi** s štirimi stebri lahko vidimo **dom**, hkrati pa tudi **šolo**. **Dvorišče** je ponazorjeno s **krogom**. V strehi in stebrih vidimo tudi animatorja oz. vzgojitelja, ki z rokami objame štiri otroke (dom, ki sprejema), vsi skupaj pa stojijo na dvorišču (dvorišče za prijateljske stike). **Štirje stebri** na sredini lahko ponazarjajo tudi **župnijo**, ki je občestvo, **oz. štiri evangelije**, kar pomeni župnijo, ki evangelizira, oznanja Jezusa in njegov nauk, zapisan v štirih evangelijih.

Logotip ponazarja tudi **temeljno vzgojno metodo oratorija**. Prvi stik na oratoriju se zgodi na dvorišču (krog), kamor mladi pridejo, kjer se družijo in navežejo prijateljske vezi (štirje stebri so štiri osebe, ki stojijo na dvorišču). V strehi lahko vidimo puščico, ki mlade vodi navzgor – proti Bogu. Končni cilj oratorija je namreč voditi mlade k Bogu. K Bogu na oratoriju ne potujemo sami, ampak skupaj z drugimi (zato štirje mladi). Oratorij ni samo dvorišče (zabava) – tu se začne. Prav tako ni samo molitev – najprej je potrebno navezati prijateljske stike. Oratorij mladega upošteva v njegovi celovitosti – v človeški in duhovni rasti.

Vir: *Ne se bat'!* Oratorij 2005, Ljubljana 2005, 8-9.

KATEHEZE

Ogibjji se zla
in delaj dobro.

Zaupaj v Gospoda,
bodi pogumen.

Spoštuj očeta in mater.

Iščí nasveta
pri preudarnem človeku.

Molitev predre oblake.

Oznanjaj bom Tvoje ime.

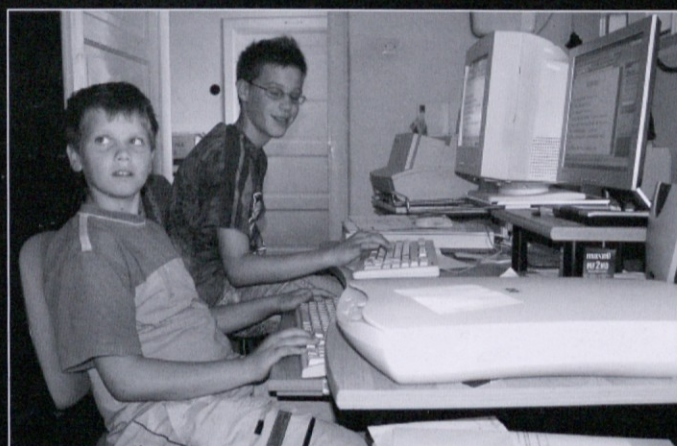

DELAVNICE

Oblikovanje iz gline | voditeljici: Nives in Sabina

Novinarska delavnica | voditelj: Marko

Pirografska delavnica | voditelja: Rok in Janez

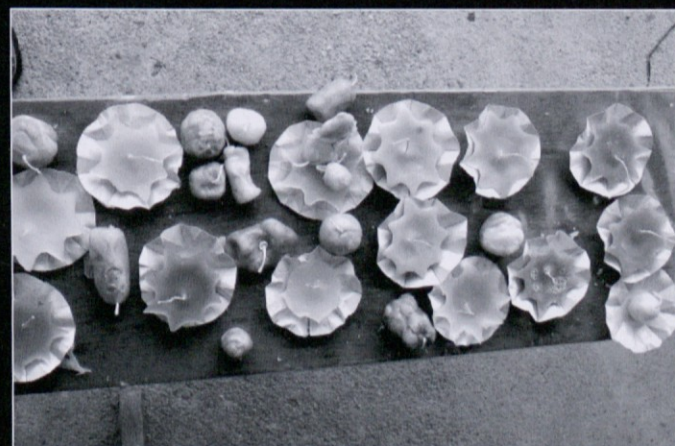
Izdelava mošnjikov | voditeljici: Alenka in Anita

Izdelava lončkov za svinčnike | voditeljici: Andreja in Biserka

Izdelava rožnih venčkov | voditelja: Anton in Urša

Izdelava svečk | voditelji: s. Danijela, Andrej, Slavka, Aleksandra

Dan za pohod je odpadel zaradi napovedi slabega vremena, zato smo na farovškem dvorišču pripravili velik ogenj, spekli hrenovke in ko je posijalo sonce, izpeljali tudi vodne in druge igre. Skratka, zabavali smo se doma!

Ta dan je bil za naš oratorij kar malo poseben. Vsi smo potihem in na glas pričakovali, kdaj pridejo in kaj bodo počeli. In res so prišli, cela delegacija je bila, razvili so kable ter postavili aparature in začeli s svojim delom. Saj ne, da bi nas ovirali, a kljub temu smo postali nekam mirni in tihi ter s končki oči opazovali, kdaj bo prišlo do nas ... Sprehodili so se med našimi igrami, nič kaj dosti niso spraševali, razen izjem in nato so odšli. Opazovali smo jih tudi mi in na skrivaj naredili zgornjo fotografijo. Za vsak primer, da se ve, kaj so počeli.

P. S. Ob zaključku naše redakcije pa je udarilo kot strela: bili smo na televiziji! A ste nas videli? Kako ne, saj smo vsem razbobnali, da bo oddaja o Oratoriju na TV Slovenija v nedeljo, 24. julija ob 11.30. Dobro smo se držali, kajne? Naj se ve, da Šentrupertčani nismo od muh! *TV Rupert press*

DVA POSEBNA DNEVA

NA ORATORIJU

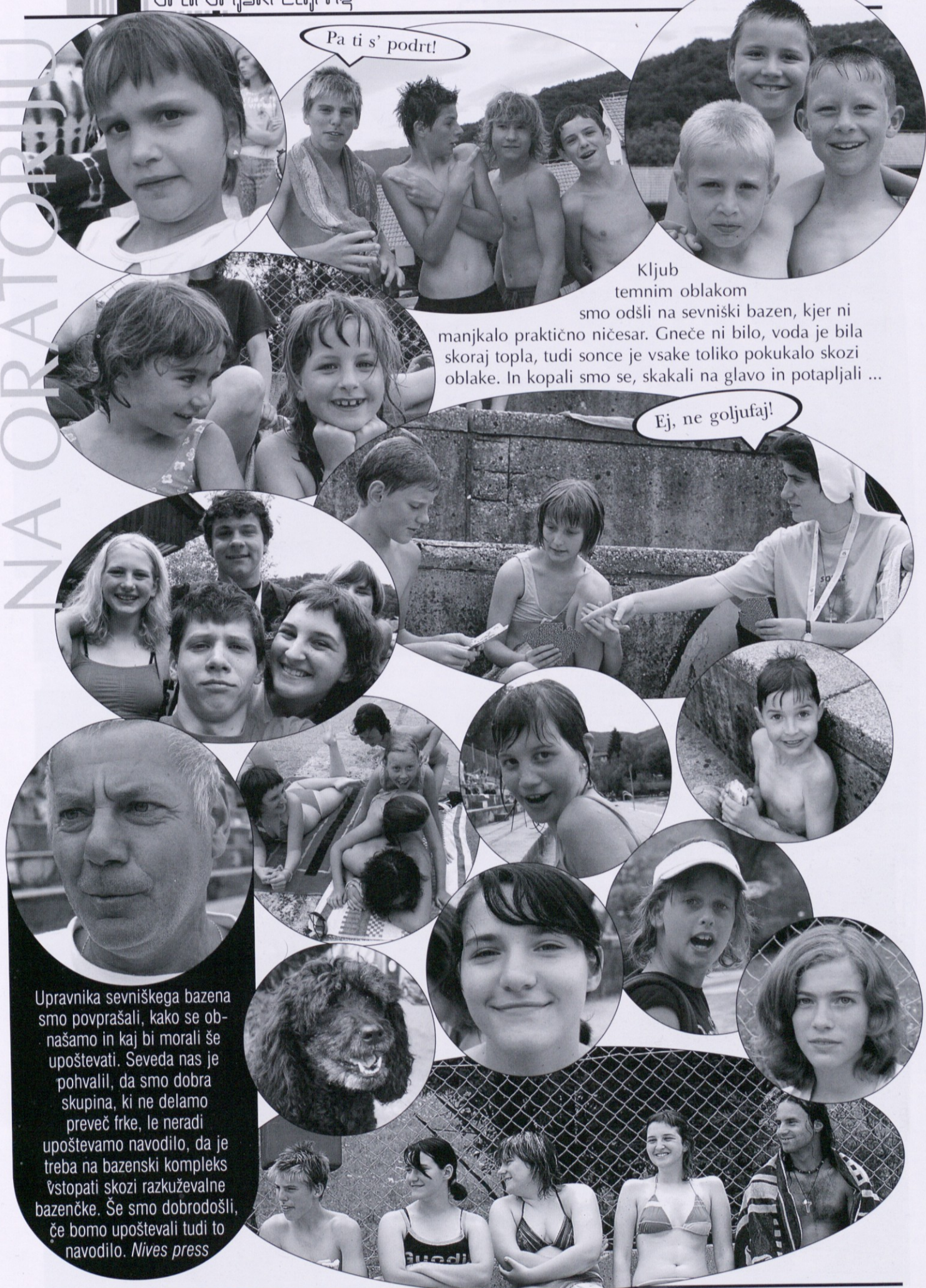
Pa ti s' podrt!

Kljub
temnim oblakom
smo odšli na sevniški bazen, kjer ni
manjkalo praktično ničesar. Gneče ni bilo, voda je bila
skoraj topla, tudi sonce je vsake toliko pokukalo skozi
oblake. In kopali smo se, skakali na glavo in potapljali ...

Ej, ne goljufaj!

Upravnika sevniškega bazena smo povprašali, kako se obnašamo in kaj bi morali še upoštevati. Seveda nas je pohvalil, da smo dobra skupina, ki ne delamo preveč frke, le neradi upoštevamo navodilo, da je treba na bazenski kompleks vstopati skozi razkuževalne bazenčke. Še smo dobrodošli, če bomo upoštevali tudi to navodilo. *Nives press*

Na Uskovnici nam je lepo ... v Ankaranu tud' ni slabo!

Potep po Črni Gori

Črna Gora je priljubljena dopustniška točka slovenskih turistov, zato smo se tudi mi odpravili tja. Pot po Dalmaciji je bila vroča in komaj smo čakali naslednjega dne, da smo lahko v prijetno hladnih prostorih salezijanskega doma v Podgorici legli k normalnemu počitku.

Ker je vročina še kar pritiskala, smo se naslednji dan podali na Lovćen, kjer stoji mavzolej največjega črnogorskega vladarja Petra Petroviča Njegoša. Popoldne smo se ohladili v reki Cjevni.

Janez Mirtek, župnik v Podgorici, nas je popeljal po poteh blišča in bede Albanije. Obiskali smo Skadar in glavno mesto Tirano. Ob večerih smo se v mladinskem centru pomerili z izbrano vrsto Črne Gore ter častno zastopali slovenske interese.

Nekaj dni smo preživeli v Budvi in Sv. Stefanu. Da smo se imeli lepo, ni potrebno posebej poudarjati, kot tudi ni potrebno poudarjati, da so takšne počitnice zelo naporene, zato smo se vrnili v Podgorico, da smo se spet odpočili in si nabrali moči.

Na koncu smo se sprehodili še po kanjonu Mrtvice, enem od biserov Črne Gore, ki so ga uredili mladi iz Slovenije. Domov smo se vrnili preko kanjona Pive, skozi Republiko Srbsko in Sarajevo.

Hvala salezijancem v Podgorici, še posebej voditelju mladinskega centra Viktorju Gancu, da so nas sprejeli. Počutili smo se kot doma.

Obisk

pri Janezu Bosku in Dominiku Saviu

V okviru izleta revije Ministrant smo se tudi nekateri Šentrupertčani za tri dni, od 17. do 20. julija, odpravili novim doživetjem naproti. Skupaj z otroci in mladimi iz vseh koncev Slovenije smo spoznavali kraje sv. Janeza Boska in sv. Dominika Savia. Dolga pot po severni Italiji je hitro minila med pogovorom, prepevanjem in reševanjem kviza, kjer smo tudi zmagali. Pozno popoldne smo prišli na Colle Don Bosco, naš novi dom, kjer smo ugotovili, da tu nismo edini Slovenci. Srečali smo namreč sestro Matejo, ki je nekdaj učila verouk pri nas v Šentrupertu. Po obilni večerji je sledil nogomet do poznih večernih ur.

Drugi dan smo izkoristili za obisk Dominikovih krajev Mondonia, Morialda in Rive. Delno smo pot prehodili peš ter tako doživeli vso domačnost piemontskega podeželja, delno pa z avtobusom, saj moderno popotovanje le-to zahteva. Imeli smo mašo v cerkvi, kjer je molil in ministriral Dominik in igrali nogomet na »njegovem terenu«. Popoldne pa smo spoznali še Colle Don Bosco, kraj don Boskovega rojstva in njegovega otroštva. Prevzel nas je mogočen, a domač tempelj z obema cerkvama, preprostost don Boskove hiše in zanimivosti etnološko-misijskega muzeja. Večer smo spet pričakali pod žarometi pri igranju nogometa, taroka ter pogovora.

Tretji dan smo se odpravili v Turin in si ogledali Valdocco, kamor je Dominik prišel k don Bosku ter občudovali mogočne don Boskove ustanove, posebej še baziliko Marije Pomočnice. Po maši smo odhite-li na avtobus, saj nas je najslajše šele čakalo: Gardaland. Prijetno utruje-ni smo se malo po polnoči vrnili na avtobus in spanec je bil kar prekratek, tako hitro smo prišli nazaj v Slovenijo.

Prijetna skupina in odlično ozračje v njej je bil najlepši odsev prijateljstva kljub različnosti krajev in starosti.

RUMENO NA ČRNEM

ANTON SABLJAK | Zakaj ste se odločili za to delavnico? Zaradi tega, ker Marija v Medžugorju in mnogi svetniki pravijo, da je rožni venec najmočnejše orožje proti zlu. | Iz česa izdelujete rožni venec? Smodnika res da nimamo. Imamo pa navadne vrvice in lesene bunkice. In seveda lesen križ. | Koliko let že vodite to delavnico? | Ne bi v letih, ampak

v minutah! | Zakaj se uporablja rožni venec? Uporabljamo ga v premišljevanju o skrivnostih o Marijinem in Jezusovem življenju. Tako kot telo potrebuje hrano za preživetje, tako tudi duša potrebuje hrano za preživetje v današnjem svetu. | Kako izdelujete rožni venec? Ročno (ha ha). | *Renata Brcar*

Zadnji dan oratorija smo si privoščili s pomočjo Pizzerije Carmen z Mirne kar 15 družinskih pic in jih tudi pospravili. Kakor je videti, smo zagrizli z vso slastjo, pa tudi onesnaženje okolja je bilo precejšnje. *Njam njam press*

SABINA ANDERLIČ, 16 let | Glasbena skupina, šport, hrana, pijača, delo, predmet v šoli, avto, hobi? No name, smučanje, testenine, morska hrana, voda, spanje, malica, audi, kolesarjenje. | Kdo je tvoj fant? Ne vem. | Kaj bi bila rada, ko odrasteš? Zdravnica. | Kje boš to izvajala? V zdravstvenem domu. | Katero potovanje se ti je najbolj vtisnilo v spomin? Ne

vem. | Kateri dogodek se ti je zdel v življenju najbolj smešen? Ko je bil sošolec brez gat. | Kaj bi izumila, če bi bila izumiteljica? Zakaj? Stroj za nesmrtnost, da ljudje ne bi umirali. | Na katerem planetu bi najraje živeli, če ne bi bilo zemlje? Na jupiteru. | *Maja Žibert, David Homšak*

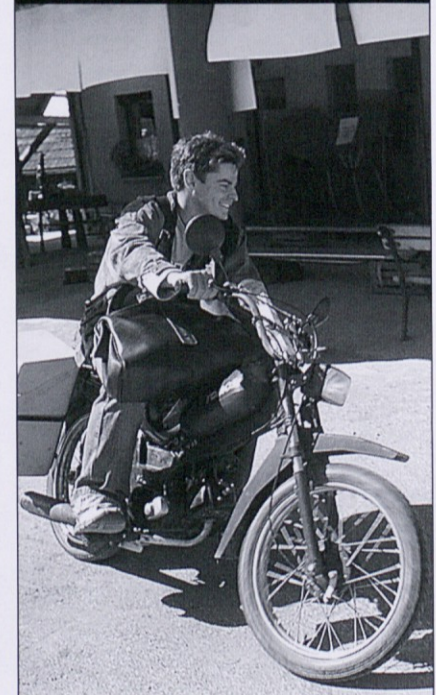
URŠA GREBENC, 14 let | Glasbena skupina, šport, hrana, pijača, delo, predmet v šoli, avto, hobi? Zablujena generacija, rokomet, njoki, jabolčni sok, spanje, plavanje, kemija, porsche, audi, peugeot, čvekanje po telefonu. | Kdo je tvoj fant? Nimam, prosta sem. | Kaj bi bila rada, ko odrasteš? Direktor, doktor za otroke. | Kje boš to izvajala? Doma ali v zdravstvenem domu. | Katero potovanje se ti je najbolj vtisnilo v spomin? Gardaland, Mali Lošinj. | Kateri dogodek se ti je zdel v življenju najbolj smešen? Ko sem šla prvič na bord. | Kaj bi izumila, če bi bila izumiteljica? Zakaj? Samovozni avto. Samo poveš mu, kam hočeš, in gre. | Na katerem planetu bi najraje živeli, če ne bi bilo zemlje? Na Marsu. | *Sara Breznikar*

NIVES GRUDEN, 16 let | Šola: Biotehniška. | Naj glasba: pop, rock. | Kakšen človek si? Simpatičen, energičen, nasmejan (odgovorila Sabina). | Kje si bila najdlje? V Zadru. | Kaj si videla? Morskega psa. | Imaš fanta? Ne. | Naj hrana: kalamari, pomfri, pica. | Piješ alkohol? Taku, taku. | Kadiš? Ne. | Boš mamiča? Ja itak. | Kje bi najraje živela? Na Luni. | Iščeš fanta? Ja, starega 18 let, ki ima izpit za avto. | Naj prijateljica: Sabina. | *David Jerovšek*

Tudi samozavestne animatorke so poskrbele, da so bile opazne. Bolj kot modne piste mondenih vele mest so uspešno izkoristile preprosto domače dvorišče in s tem še poudarile svojo vsestransko usposobljenost. Opaziti je bilo tudi, da učiteljica dobro prenaša svoje bogate izkušnje na učenki, tako da lahko kmalu pričakujemo svežih novičk s področja ženskih ved. *Modni kolovoz press*

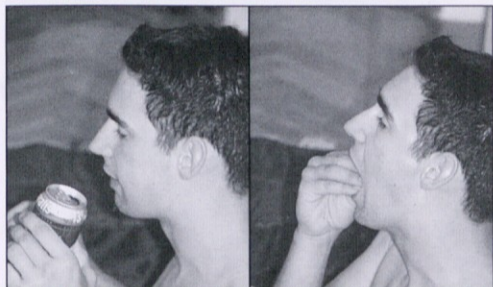
Za večjo delovno vneto animatorke in razpoznavnost v javnem prostoru je poskrbel poštar Vinko, saj je bil zaželen vsako jutro. Iz zanesljivih virov pa smo izvedeli, da se obrača proti jugu. Upajmo, da ne bo postal takšen kot južni veter. Animatorke pa v jok. *Radio Brežice press*

Tudi samozavestne animatorke so poskrbele, da so bile opazne. Bolj kot modne piste mondenih vele mest so uspešno izkoristile preprosto domače dvorišče in s tem še poudarile svojo vsestransko usposobljenost. Opaziti je bilo tudi, da učiteljica dobro prenaša svoje bogate izkušnje na učenki, tako da lahko kmalu pričakujemo svežih novičk s področja ženskih ved. *Modni kolovoz press*

EKSCENTRIČNO

Oton Zupančič, Žeja. Tako bi lahko poimenovali zgornji dogodek, ujet v objektiv. Menda želodec študentov prenese vse, zato se ni bati večjih posledic. *Balkan express*

Zaključek oratorija smo tokrat preživel nekoliko drugače. Ker je pokojni papež Janez Pavel II. letošnje leto razglasil za leto sv. Evharistije, smo se tega posebej spomnili tudi na oratoriju. Povabili smo starše in ga skupaj zaključili s sv. mašo.

Otroci in animatorji so pripravili uvode, prošnje, darove in zahvale ter s petjem popestrili evharistično slavlje. Svoj čar pa je dajalo tudi farovsko dvorišče.

Na koncu smo se zahvalili prav vsem: sestrama Ivanki in Danijeli za organiziranje in vodenje, animatorjem za velikodušnost, g. Mirku, g. Jamniku in g. Maroši ter teti Pepci za to, da so nas gostili in seveda vsem, ki so prišli na Oratorij.

ZADNINI DAN ORATORIJA

Uskovnica malo drugače

Letos smo se na Uskovnico odpravili kar s tremi kombiji. Že prvi popoldan je bil zanimiv, saj so nas neprestano strašili oblaki in dež. Na srečo smo imeli s seboj dovolj iger, da smo si tako zapolnili čas. Po večerji so prišli na vrsto fantje. Odpravili so se v kino. V živo so doživeli akcijsko grozljivko čez drn in strn, začinjeno z dežjem. Po preživetju le-tega smo se odpravili v pravi šotorski kino na ogled risanke Mulan. Drugi dan smo poskusili znova in se kljub oblakom prebili do planine Konjščica, kjer se je nežnejši spol okrepčal in se vrnil, fantje pa so, vajeni akcij, nadaljevali pot vse do kasarne na Pokljuki. Popoldne smo obiskali kočo na Uskovnici. V sredo je posijalo sonce in podali smo se na 'tapravi' pohod na Viševnik. Tudi četrtek je bil dan za pohod. Odšli smo v dolino do Bohinja. Tam so nekateri najeli kanuje in se tako vozili po jezeru. Ta večer smo imeli kar dva filma, a le peščica je sledila do konca, saj smo bili zelo utrujeni. Predzadnji dan smo bolj počivali. Odšli smo le na sprehod proti Koprivniku in prišli do Zajamnikov, kjer smo poskusili pravi domači sir. Popoldne smo imeli kviz, nato pa smo se najbolj pogumni podali še na zadnji pohod po brezpotjih nad Konjščico. Zadnji dan smo pospravili, spakirali ter odšli še na Bled, nato pa domov.

NA POTI NA KONJŠČICO SO NAS PREGNALE DEŽNE KAPLJE

ENA GASILSKA NA ZAJAMNIKIH

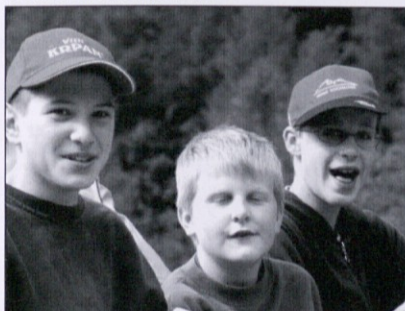

PRI SVETI MAŠI

DOMAČI SIR NA ZAJAMNIKIH

TRIJE MUŠKETIRJI ...

... IN TRI PRINCESE

DOBRODOŠEL POČITEK

SREČALI SMO BEDANCA IN PEHTO

Uskovniški kviz

Kaj oblečemo, ko gremo na pohod?

Odgovor prosim!

Voditeljici sta bili pravi profesionalki v pripravi in vodenju.

Mogoče hlače na tričetrt rokava???

Skupini sta se trudili na vse pretege, da bi odkrili prave odgovore.

Ali pa pulover z dolgimi hlačnicami?

Stikali so glave, da se je kadilo ...

Priznamo ali ne?

Teško bo. Rezultat je tesen ...

Nadzorna žirija je budno spremljala in preverjala pravilnost odgovorov.

Uskovniške palačinke

Kaj potrebujemo?

Kup dobro pretresenih in prezračenih jajc, moko v kilogramski embalaži, mleko v tetrapaku, ščepec soli in ostalo, kar spada v lonec. Za peko potrebujemo olje in poneve, za namaz pa vsaj marmelado, če ni evrokrema. Seveda ne smemo pozabiti vsaj kakšnega nosača in okrepljeno ekipo iz doline za pomoč.

Postopek

V kuhinji stakemo velik lonec, vanj stresemo jajca, mleko, moko, sol in ostale dodatke. Vkljopimo Dorija in vso stvar dobro premešamo (glej sl. 1). Pustimo vzhajati na svežem gorskem zraku kake pol ure. Od dolinske ekipe vzamemo poneve, jih ustrezno pripravimo in osvežimo z oljem ter vso stvar segrevamo nad štedilnikom. Ko se olje segreje, ga odlijemo in del mase zlijemo v ponev, jo raztegnemo do skrajnih meja poneve in popečemo z ene in druge strani. Če dobimo iz tega okroglo in tanko zlato zapečeno ploščo, je to palačinka. Za hitrejše delo lahko najamemo dolinsko ekipo (gl. sl. 2).

Serviranje

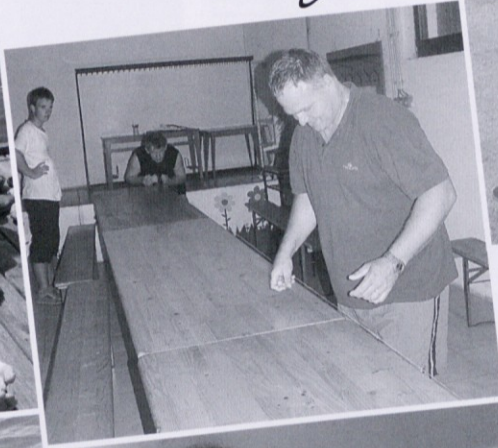
Palačinke namažemo z marmelado ter jih zvijemo oz. dvakrat prepognemo. Serviramo toplo, najbolje s hladnim breskovo-jabolčnim kompotom.

Ankaran

naš vsakdanji

Teden v Ankaranu je potekal v znamenju morja in sonca. Čolniček je opravil svojo nalogo, kuhinja je bila čista in urejena, da o hrani sploh ne govorimo, večernih iger je bilo dovolj, pa tudi vrtljaka, zaletavanja z avtomobili in plesa ni manjkalo. Skratka, kratko in sladko.

				SEST. M. N.	RUSKI PISATELJ JURIJ VASILJEVIČ	STAROD. DRŽAVA HURITOV V TURČIJI	SOLMIZACIJSKI ZLOG	AŠKERČEVA SOCIALNA PESEM	KRIŽANKA	JELENOV GLAS	GROFOVSKA RODBINA NA AVST. ŠTARJERSKEM	VULKAN NA HAVAJIH	ITALIJ. TISKOVNA AGENCIJA
				VEČJI TVOR. OTEKLINA					SPOJ ROKE S TRUPOM				
					VELIKA, ČLOVEKU PODOBNA OPICA								
				KEMIJSKI SIMBOL NATRIJ			TROPSKA RASTLINA						
							LICEMEREC, HINAVEC						
				SODRGA, TOLPA, SVOJAT						1			
										REČ, PREDMET			
KRIŽANKA	POGLAVAR, VODJA, NAČELNIK	EKVINOCCIJ	NAROČJE (KNJIŽ.)	ATEK, OČKA				MUSLIM. Ž. IME					DOBA, VEČNOST
				KRAJI MED SIN J POVRAT.				VOLITEV, IZBOR					
GESLO													
JEZERO NA FINSKEM (INARI)						NORV. PISAT. DUUN					2 IN 4. SAMOGLAS.		
						SL. REŽISER JANEZ					MLATIČ		
1. NADAJEVANJE GESLA									GLAVNO MESTO JORDANIJE				
KRIŽANKA	IZKOPAVANJE					NEM. GLASB. PEDAGOG			RUDOLF LISEC			DOBER PRIJATELJ (FR.)	SOL URANSKE KISLINE
	NOSILNI HLOD					RUSKO Ž. IME			PRVA ŽENSKA				
2. NADAJEVANJE GESLA										ARAB. IME ZA OČETA			
										PRIZORIŠČE			
KAZALNI ZAIMEK				KEM. SNOV, KI AKTIVIRA									
				REKA NA ŠVEDSKEM									
VTIS, IMPRESIJA						REKA V VZHODNI ANGLIJI	SPOMLADI POSEJ. ŽITO						
							MEDNARODNI JEZIK						
23. IN 4. ČRKA ABCEDE			REKA NA MADAGASK.						POLET, ZANOS				
			DRAGO GOLOB						VOGELNIK TINA				
SORTA JABOLK (IDARED)								DELOVNI POLET, NAVDUŠENJE					
MESTO V ITALIJI SV OD MILANA								RIMSKI ZGODOV. PUBLIJ KORNELIJ					

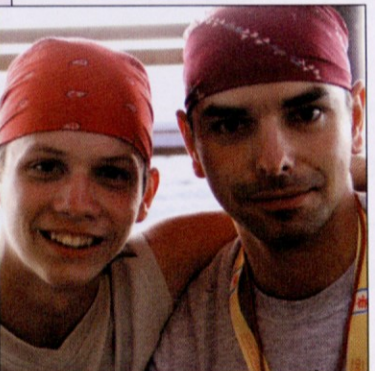
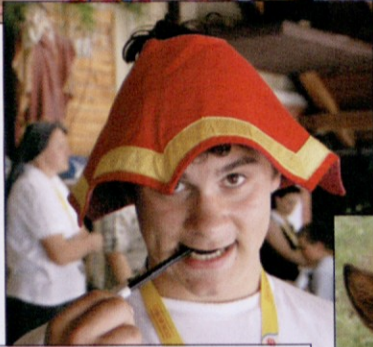
V letošnji jubilejni, 5. številki Oratorijskega cajtnnga, Vas čaka majhno presenečenje: NAGRADNA KRIŽANKA. Rešitev pošljite ali oddajte na dopisnici ali razglednici do 31. oktobra 2005 na naslov: Oratorijski cajtnng, Župnijski urad Šentrupert, Šentrupert 20. Med pravnimi odgovori bomo izžrebali tri nagrajence, ki bodo prejeli knjižno nagrado. Seveda ne pozabite poleg rešitve pripisati tudi svojega naslova.

ORATORIJSKI CAJTNQ, šentrupertske farovške počitnice 2005, je izdal Župnijski urad Šentrupert kot prilogo ŠentRupertu, glasila krajanov krajevne skupnosti Šentrupert. S prispevki in fotografijami sodelovali udeleženci počitniških programov. Uredil in oblikoval Marko Suhoversnik v sodelovanju s salezijansko založbo Salve, Ljubljana. Avgust 2005.

NOVICE IN DOGODKI O ORATORIJU
WWW.ORATORIJ.NET

DON BOSCO
DOGODKI IZ ŽIVLJENJA ŽUPNIJE
WWW.DONBOSKO.SI

LIJETO V OBJEKTIVU